

PONY WEST

BROJ 38

CENA 35 DINARA

BUČ KASIDI I KID

BEKSTVO OD PROŠLOSTI

SR Nemačka 2 DM, Francuska 6 FF, SAD 1 US \$, Švajcarska 2,00 Sfr, Austrija 15 Asch, Švedska 6 Skr

Teks Gordon

BEKSTVO OD PROŠLOSTI

**SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID**

**Teks Gordon
BEKSTVO OD PROŠLOSTI
XXXVIII EPIZODA**

**Lektor:
Milorad Stevanović**

**Recenzija:
Borivoje Lošić**

**Korektura:
Fotoslog Dečje novine**

© by Bones and DEN PRESS

PONY-WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 38 OKTOBAR 1984. Cena 35 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine«, 32300 Gornji Milanovac, Ti-homira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Bo-rivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučetić, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Gojko Štulović, Ljiljana Milovanović, Ljiljana ŠPA-Jaković, Petar Jerković. Telefoni: (032)711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovacu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-101-257300-03292. Štampa »Glas« Beograd, Vlajkovićeve 8.

PUNY WEST

BUČ, KASIDI I KID

Teks Gordon:

BEKSTVO OD PROŠLOSTI

– Kuda ćemo sad? – upita plavokosi revolveraš druga, koji se podigao u sedlu i pokušavao pogledom da razazna šta se nalazi pred njima. – Amarilo smo ostavili iza sebe još juče. Koliko znam, reka koju smo pregazili zove se Brazos i teče na jug. Tamo negde napred treba da se nalazi grad Brazos.

– Misliš da idemo tamo? – pun nade upita Kid pošto mu Buč ništa nije odgovarao. Želeo je da se što pre dočepa nekog saluna i boce dobrog viskija, a pre svega mekane postelje u nekom hotelu, gde bi najzad ispavao kao čovek.

Onda je Buč spazio uzvišenje sa koga je malopre onaj kojot pbegao. Polako je sjahao i ukruće-

nim koracima počeo da se penetra. Zadihan, on najzad izbi na uzvišicu, odakle je mogao da vidi prilično veliki deo okoline. Reka Brazos je krivudala uporno noseći svoje vode ka jugu, a njena površina svetlucala je pod mesečinom. Sem ponekog urlika kojota iz velike daljine, ništa se nije čulo. Čitava priroda kao da je spavala mrtvim snom. Odjednom, Buč se trže i oči mu se skupiše. Na priličnoj daljini levo od njih, ugledao je jednu crvenkastu tačkicu. Bila je to vatra. Pošto se ta tačkica, nalik na žar cigarete, nije pomerala, to je moglo da znači samo jedno. Tamo se nalazila logorska vatra. a licu.

Buč strča sa uzvišice. Malo za-

tim stvorio se kod Kida, koji ga upitno pogleda.

– Neko tamo logoruje – objasnio je, pokazujući rukom u pravcu gde je video rumenu tačku. – Ugledao sam vatru.

– Gde je vatre, tu mora biti i vruće kafe – filozofski zaključio Kid. – A možda nešto i da se prezalogaji.

Uz mukle kletve koje je Kid cedio kroz stisnute zube pošto se stalno saplitaio preko kamenja, oni se posle desetak minuta sasvim približiše nepoznatom logoru. Nečujno su se uspužali na jednu kamenu gromadu i onda virnuli preko njene ivice.

Dvadesetak ljudi ispod njih ugledali su toliko željenu vatru. Oko nje je sedelo pet ljudi. Njihovi rasedlani konji kopali su nogama nedaleko odatle. Lica prisutnih jasno su bila obasjana crvenim plamenovima vatre. Kada ih je bolje pogledao, na Buča je bio red da procedi muklu psovku kroz zube. Pre nego što je mogao nešto da izjavi, Kid mu šapatom dobaci:

– Gle, pa to je onaj šugavi Brajt Merfi! Otkud on tako daleko od »Rupe u zidu«?

– To bi on isto mogao i nas da pita – tiho reče Buč. – Naravno, tu je i njegov nerazdvojni ortak Kariko Džons. Eno i Šugera Blera. Jasno mu vidim ožiljak na licu.

– Čekaj, zar onaj plavi nije Nik Draj? – počeo Kid da prepoznaje njihove nekadašnje kolege iz razbojničkog skrovišta kao »Rupa u

zidu«. – Onaj do njega je mali Čik Elmo. Uvek sam se čudio kako diše kroz taj spljeskani nos, kojim je naleteo na pesnicu Velikog Džima. Sećaš li se one tuče između njih dvojice?

– Sećam se, sećam se – promrmlja Buč. – Nego, šta ćemo? Idemo li dole, ili ... Njihovo mi se društvo baš ne sviđa. Uostalom, ti i Brajt Merfi ste uvek bili na ratnoj nozi.

– Vidiš li onaj lonac kafe pored vatre? A u onom drugom se nešto krčka. Već mirišem meso – rekavši ovo, Kid odlučno ustade. – Toliko sam željan kafe da bih je pio i u društvu zvečarki, a kamoli sa ovim trećerazrednim pljačkašima.

Buč takođe ustade i, stavivši šake na usta, viknu onim dole:

– Hej, Merfi, Kariko, Šugere! Dolaze vam prijatelji!

Zapanjeni razbojnici jedan trenutak ostadoše skamenjeni, a onda im ruke poleteše ka revolverima. Svi skočiše na noge.

– Hej, polako! – dobaci im Kid, dok se Buč već spustio sa gromade i stupio na mesto gde je vatra bacala svoju svetlost. – Nećete valjda da pucate na stare prijatelje?

– Bogamu! – promumla Brajt Merfi, očigledno vođa bande, inače hladnokrvni ubica, ali pošten pri deobi plena. – Pa, to su ona dva kicoša, Buč i Kid! Istina, nisu nalickani i doterani kao što smo slušali od drugih.

Kid se malo osmehnu i zajedno sa Bučem stupi u osvetljeni krug kod logorske vatre. Jedan od razbojnika, mršavi Kariko Džons, inače lako raspaljiv i grubih crta lica, sada glásno opsova:

– Sto mu kojota! Svemu sam se nadao, ali da će u naš logor stići dva čuvena džentlmena razbojnika prašnjavi i odrpani kao prerijski psi . . . E, to nisam očekivao!

– Ni ti ne izgledaš bolje – dobaci mu Kid prilazeći vatri. Uz put je uzeo iz ruke malog Čika Elma plehano lonče i sagnuvši se podigao ibrik sa kafom, pa nasuo. Zudno je otpio nekoliko gutljaja iako mu je vreli napitak spalio grlo. Onda, obрисavši nadlanicom usta, raspoloženije je rekao: – Ovo je sigurno neka splečina od kafe koju ste tri puta prekuvali, ali mi se sada čini da bolju nisam u životu pio.

– Zar ste pali na tako niske grane da vam i ovo naše đubre prija? – javi se plavokosi Nik Draj, čovek, nemarnog ponašanja, ali koji je kao i Kid bio u stanju da se nasmeje u lice i samom đavolu.

– Dosta tog prepucavanja – progundá Šuger Bler, čije je lice bilo unakaženo od rane nožem. Važio je za dobroćudnog tipa, mada je to bila posledica samo njegove bezgranične tuposti, zbog čega je mogao da ubije čoveka a da ne trepne. – Sedajte, momci.

Razbojnici se razmakoše i načiniše oko vatre mesta Buču i Kidu. Mada dvojica odmetnika nisu baš

slavno izgledala, ipak su pogledi koje su im razbojnici upućivali bili puni poštovanja. Pošto su utolili prvu glad i zalogaje zalili vrućom kafom, Kariko Džons izvadi iz torbe bocu viskija i ova zareda unao-kolo.

Najzad Brajt Merfi odluči da zadovolji radoznalost koja ga je mučila od kako je prvi put ugledao Buča i Kida:

– Kako ste se vas dvojica stvorili u Teksasu? Slušali smo da operišete gore kod Denvera i da ne zalazite tako daleko na jug.

– Da nije prokletih saveznih šerifa, ne biste vi sada ovde buljili u nas – odvrati Kid. – Gore je postalo isuviše vruće čak i za majstore kao što smo mi.

– Već tri dana ne silazimo s konja – dodade Buč, vadeći iz unutrašnjeg džepa svog kožnog kaputa cigariljos. Ponudio je pogledom i ostale, ali razbojnici odmah oše glavama i počeoše da vade kese sa duvanom i papir. Pošto je pripalio cigariljos, Buč odbi nekoliko dimova pa produži: – Kako smo se zahuktali, teško da ćemo se zaustaviti do meksičke granice.

– Možda biste ovde mogli malo da predahnete – reče Brajt Merfi i pogleda po svojim ljudima, koji spremno klimnuše glavama. – Potreban vam je sigurno odmor i nešto u džepu. U Meksiko se ne ide bez onih žutih svetlucavih stvarčica koje tako prijatno zveckaju.

Sada je bio red na Buča i Kida da se zgledaju, a onda Buč zabaci na potiljak svoj smešni šešir nalik na polucilinder i sa uzdahom reče:

– I po drugom pitanju dajem ti za pravo, Merfi. Umorni jesmo, a u džepovima nam duva promaja. Nego, vidim da imaš neki predlog. Naduo si se od nestrpljenja kao krastava žaba pre početka svoje noćne serenade.

Brajt Merfi se polako podiže kao veliki medved. Njegove oči, skrivene ispod kosmatih obrva, ispiti-vački su odmerile dvojicu prijatelja.

– Ne znam da li bi trebalo da vam se poverim – progunda vođa bande. – Istina, nikada nisam čuo da ste nekog izdali, niti omanuli na poslu.

– A, posao nudiš? – ležerno mu dobaci Kid, takođe paleći tanki cigariljos. – Ovakve stručnjake kao što smo nas dvojica nećeš naći hiljadama milja unaokolo. Naročito ako su u pitanju vozovi i banke.

– U pitanju je banka – klimnu glavom Merfi. – Ipak . . .

– Šta će nam ta dvojica? – prekide ga piskavi glas Kariko Džonsa. – Sve smo lepo isplanirali, ima nas dovoljno i kroz dva dana već ćemo bežati sa parama daleko odavde.

– Umukni! – obrecnu se Merfi na mršavog Karika. – Pre svega, još ne znamo da li je novac za isplatu radnika u rudnicima zlata stigao u Brazos, ni kada će plate biti posla-

te gore u rudnik »Gold Krik«.

– Vidim da dobro poznajete okolinu – podrugljivo se osmehnu Buč. – Spremili ste pljačku banke, a ne znate dve osnovne stvari: kada pare stižu i dokle će biti u bančinoj kasi.

– U pravu si – klimnu glavom džinovski Merfi. – To još ne znamo, ali teško nam je i da saznamo.

– Zašto? – iznenadi se Kid. – To je bar prosto. Pošaljete čoveka u grad. On se promuva nekoliko dana i sazna sve što mu je potrebno. Takve tajne zna i poslednji berberin u gradu.

– Maločas si rekao da dobro poznajemo okolinu – okrete se vođa bande Buču, čija je glava bila obavijena plavičastim duvanskim dimom. – Ali i okolina nas dobro poznaje. Pre mesec dana smo opljačkali kockarnicu u Brazosu. Nije bila neka velika para, ali smo se zbog posla muvali nedelju dana po gradu. Sada nas tamo svi poznaju.

– Onda od tog posla nema ništa – promrmlja Kid. – Zašto ste se uopšte zadržali ovde?

– Zato što smo u poslednjem trenutku saznali da u lokalnu banku stiže velika količina para za isplatu rudara. To su tromesečne plate i . . .

– Kolika je para? – upita Kid.

– Pa, najmanje osamdeset hiljada dolara, a moža i čitavih sto – objasni Merfi. – Rudnik »Gold Krik« je tavorio neko vreme, ali su

proletos naišli na debelu žicu zlatne rude i sada rade punom parom, tako da će moći ljudima da isplate zaostale plate.

– I ostavićete jadne rudare na cedilu? – primeti Buč.

– Kompanija sada ima dovoljno zlata da podnese taj gubitak, ako te to brine, Buče – progundā Kariko Džons. – Nisam znao da si postao tako bolećiv. Nego, ja opet tvrdim da nam ova dvojica . . .

– Umukni, kad ti kažem! – dreknu Merfi i steže svoje džinovske šake. Mršavkō munjevito spusti ruku na dršku revolvera, ali, pošto je oklevao trenutak-dva, izmače od vatre i više ništa ne reče. Vođa bande se okrete dvojici odmetnika: – Pojavili ste se u pravi čas.

– Čekaj malo! – dobaci mu Buč. – Pričaš kao da smo mi već dali pristanak. Još ništa nismo čuli o planu.

– Čuli ste da još samo ne znamo kada će pare stići i koliko ostaju u banci – reče Merfi. – Naše njuške su isuviše dobro poznate u Brazosu i zato nam je za urodu potreban neko koga ne znaju lokalni urođenici.

– E, baš si glup, Merfi – progundā Kid. – Zaboravio si na poternice. Kladio bih se da u kancelariji šerifa u Brazosu ima čitavo tuce slika nas dvojice . . .

– Ma, vi ste bestraga daleko od Denvera – prekide ga Merfi. – Nikada niste radili u ovim krajevima. Ko bi se setio vaših lica kada je i

lokalni šerif ostavio poternice za vama negde na dnu fioke.

Bilo je neke logike u rečima džinovskog vođe bande, a priča o pljački banke i veličina sume o kojoj se radilo uvek su bili dovoljan magnet da bi se privukla pažnja dvojice odmetnika.

– Šta misliš, Buče? – upita Kid svog druga.

Ovaj odbi i poslednji dim iz cigariljosa, onda pikavac baci u vatru pa uzdahnu:

– Znam samo da su nam pare potrebne, Kide. Ne želiš valjda da u Meksiku krnjimo ugled američkih turista.

* * *

Sutradan su se odmetnici probudili dosta kasno, pogotovu Buč i Kid, koji su još osećali umor od dugotrajnog bekstva. Pošto su na brzinu doručkovali, njih dvojica pojahaše konje. Kada im je Merfi dao poslednja uputstva, oni napustiše razbojnički logor.

– Ti si lud! – prosikta Kariko Džons, gledajući za dvojicom prijatelja. – Zašto si morao da ih uključiš u ovaj posao? Samo ćemo morati da delimo plen još na dva dela.

Ne skidajući oči sa oblačića prašine koji je ostao za Bučom i Kidom, džinovski vođa bande polako reče:

– Ti zaboravljaš o kojoj se dvojici radi, Kariko. Oni su opljačkali

toliko banaka koliko ti nećeš u životu da vidiš.

– Znam, znam – nezadovoljno je frktao mršavi razbojnik. – Njima nije potrebna tvoja reklama. Ali, šta misliš zašto su tako spremno pristali na posao sa nama?

– Pa, plen nije mali čak ni za njih – odvрати Merfi i okrete se svom čoveku. – Istina, oni su pobjegli sa svojih lovišta i . . .

– Baš na to mislim – prekide ga Kariko. – Zar ne vidiš da su na kraju karijere? Beže u Meksiko. Tamo im je jedini spas. Ko zna da nisu pogubili živce i da neće napraviti neki kiks.

– Kariko je možda u pravu – umeša se plavokosi Nik Draj, a Šuger Bler i mali Čik Elmo priđuše grupi da čuju šta se govori. – Ja baš nisam siguran da će nam oni toliko pomoći da bismo delili plen sa njima.

– A ako sami opljačkaju banku? – promumla tupoglavi Šuger Bler i svi ga iznenađeno pogledaše zbog ove mudre pretpostavke. – Mogu da zgrabe pare i da odmagle za Meksiko.

– I nama da se jave dopisnicom odande – dopuni ga Čik Elmo pa protirja svoj spljeskani nos.

– Hm – progundā pokolebani Brajt Merfi. – Na to nisam ni pomislio. Buč i Kid do sada nisu nikoga izdali. Uvek su pošteno odradili posao i delili pare sa drugima.

– Vremena se menjaju – nastavi

– vrio je da filozofira Šuger Bler, koga nije ostavljalo mudro nadahnuće. – Sve mi se čini da to nisu stari Buč i Kid, nego dva očajnika.

– Zato ja kažem da je glupo da delimo pare s njima – ponovo se javi Kariko Džons.

– Ko kaže da ćemo ih deliti? – uzviknu Brajt Merfi.

– Kako to misliš? – upita plavokosi Nik Draj.

– Od početka sam mislio da ih iskoristim – počeo da objašnjava džinovski vođa bande. – Ja i Kid imamo neke stare račune da raščistimo i zato mi je palo na pamet da njih dvojicu pošaljemo da izvlače za nas kestenje iz vatre. Ne verujem da će nas izdati i posao obaviti sami. Pronjuškaće po gradu i ustanoviće tačno kada pare stižu u banku, a onda će nam i te kako dobro pomoći prilikom pljačkanja kase.

– Postaraćemo se da bude dosta pucnjave – reče Kariko Džons i nozdrve mu se požudno raširiše – a u pucnjavi čovek lako može da nastrada. Posle će se pričati kako se Buč Kasidi i Sandens Kid poginuli prilikom svoje poslednje pljačke.

– I niko se neće pitati zašto su pogođeni s leđa, je li tako? – osmehnu se mali Čik.

– Sumnjam – nastavi Kariko. – O nama neće više niko misliti kada budu imali dva čuvena odmetnika u rukama.

– I tako, sve pare ostaju nama –

klimnu glavom Merfi. – Dobro, to smo raščistili i sada nam ne preostaje ništa drugo nego da čekamo vesti od one dvojice.

Život je lenjo proticao u Brazosu. Sunce je peklo kao gvožđe za žigosanje stoke i njegovi zraci su se s mukom probijali kroz treperavu izmaglicu od jare. Glavna ulica naselja bila je skoro pusta. Izuzev nekoliko konja, privezanih ispred saluna »Empajer«, koji su opuštenih glava i oznojenih leđa jedva mahali repovima braneći se od muva, na vidiku se ništa nije micalo.

U kratkoj senci koju je bacala trošna drvena zgrada saluna, jedan vitak čovek odeven u crno odelo i sa istim takvim crnim šeširrom stajao je naslonjen na dovratak ulaza u lokal. Sa dosadom je odbijao dimove iz tankog cigariljosa i s vremena na vreme gladio svoje plave brčiće. Odećom i držanjem razlikovao se od čvrstih i prekaljenih kaubojaka koji su se viđali u ovakvim gradićima Zapada. Slučajni prolaznik bi nepomičnog stranca svakako ocenio kao lutajućeg kockara ili profesionalnog revolveraša koji je trenutno bez posla. Ovo drugo pre i zbog sjajnog revolvera, čija je drška od slonove kosti virila iz nisko pripasane futrole koja se videla ispod ras-kopčanog kaputa. Jedino što je kvarilo sliku mira i spokojstva ovog stranca bilo je to što se u nje-

govim plavosivim očima ogledala neka nejasna zabrinutost.

A da je nepoznati bio zabrinut, moglo se videti po tome što mu je pogled ispod oboda crnog šešira šetao praznom ulicom. Prelazeći preko nezgrapne zgrade sudnice preko puta i oronule zgrade hotela »Omega«, stizao je do masivne i solidne građevine lokalne banke na drugom kraju ulice. Zatim bi se strančev pogled ponovo vraćao do drvenog trotoara ispred saluna pred kojim je stajao i usputno zaustavljao na čoveku udobno zavaljenom u drvenoj stolici za ljuljanje preko puta njega. Smešan šešir nalik na polucilinder bio mu je namaknut nisko na oči. Kao da je dremao, ravnodušan na sve ono što se događalo oko njega.

– Dokle ćemo da dreždimo ovde, Buče? – promrmlja stranac u crnom odelu skoro i ne mičući usnama. – Košulja mi je potpuno mokra od znoja. Mogli bi da uđemo u salun i popijemo bar jedno hladno pivo.

– Budi strpljiv, amigo – dobaci mu čovek sa polucilindrom. – Još malo, pa će se banka zatvoriti, a to je uvek najuzbudljiviji trenutak u ovom biznisu.

– Pa, već smo utvrdili da pare još nisu stigle – gundao je plavokosi revolveraš. – Za danas je dosta motrenja. Ja odoh na pivo.

Odjednom se duž glavne ulice začu topot konjskih kopita. Zatim se pojaviše tri jahača. Lica su im

bila skrivena u senci velikih sombrera. Njihove svilenе košulje bile su potpuno mokre od znoja. Dvojica ispred saluna dobro su ih osmotrili dok su prolazili pored njih i podizali prašinu. Kada je video krv od mamuza na bokovima njihovih konja, Kidove usne se stegoše.

Buč podiže obod šešira sa očiju.

Prašina se lagano slegala iza jahača. Ovi se najzad zaustaviše i sjahaše u hladovini iza banke, zatim nestadoše sa vidika.

– To tvoje pivo može malo da pričekā – dobaci Buč drugu. – Sve mi se čini da ona trojica nisu tek tako mamuzala konje do krvi.

Lokomotiva nekog teretnog voza otegnuto zviznu u daljini, najavljujući dolazak u Brazos. Sa obala istoimene reke, zapadno od grada, čuli su se glasovi dece koja su se kupala i igrala u vrbaku. Muve su zujale u izlozima saluna iznad dvojice odmetnika.

Kid je taman hteo da se okrene i uđe u lokal na dugo željeno pivo, kad pucanj naruši tišinu. Zatim se začu ženski vrisak. Plavokosi revolveraš se munjevito okrete i prede očima uspavanu ulicu. Buč se već lagano dizao iz stolice.

Onda se začu još jedan pucanj, praćen lomljivom stakla. Velika ulazna vrata banke širom se otvoriše. Ona trojica jahača u crvenim svilenim košuljama izleteše napolje kao izbačeni iz topa. Prvi je nosio platneni džak, a sva trojica su

držali koltove u rukama.

Potrčali su i bacili se u sedla svojih konja. Dvojica odmetnika kod saluna se i ne pomeriše. Činilo se da ih ovaj prizor zabavlja. Obojica su se osmehivali. Jedino je plavokosi olabavio dršku revolvera u futroli i malo se nagao napred.

Glavna ulica je odjednom oživila. Kauboji su istrčavali iz saluna »Zvezda«. Sa širokih stepenica ispred zgrade suda strčao je jedan sedokos čovek bez šešira i sa srebrnom zvezdom prikačenom na košulji. Iz saluna pred kojim su stajali Buč i Kid izlete barmen, držeći čašu u jednom, a mokri ubrus u drugoj ruci.

– Šta se to događa? – uzbuđeno je upitao dvojicu odmetnika.

Ali, njihova pažnja bila je koncentrisana na drugu stranu ulice. Trojica jahača su mamuznuli konje i, dižući oblake prašine, jurnuli u pravcu iz koga su došli. Sedi šerif je zastao i opalio iz revolvera. Jedan od jahača počeo da se klati u sedlu, a onda se naže preko vrata svog konja i teško tresnu u uličnu prašinu.

Njegova životinja je kao sumanuta odjurila niz ulicu. Pljačkaš koji je nosio onaj platneni džak umirio je svog usplahirenog ždrepcā i otvorio vatru na šerifa, koji nije prestajao da puca. Čuvar zakona se skotrlja niz stepenice, da bi se najzad zaustavio na drvenom trotoaru u njihovom podnožju.

Ubica je okrenuo konja i poleteo niz ulicu za svojim drugom, koji se već približavao salunu »Empajer«, izbezumljeno pucajući levo i desno oko sebe.

Sada je iz sudnice istrčao još jedan čovek sa limenom zvezdom na grudima. Bio je to, očigledno, pomoćnik ubijenog šerifa. I on je hrabro pripucao za napadačima, ali je sigurno bio lošiji strelac od svog pretpostavljenog. Samo jedan njegov metak okrznu konja šerifovog ubice, zbog čega životinja još brže jurnu napred.

Nemilosrdno mamuzajući konja, prvi pljačkaš već je protutnjao pored saluna, ne prestajući da sipa vatru iz revolvera. Nisu svi njegovi meci bili nasumce ispaljeni. Rezultat te paljbe bio je veoma nezadovoljavajući za šerifovog pomoćnika. Buč i Kid videše kako se ovaj hvata levom rukom za stomak i onda mu iz omlitavelih prstiju ispade kolt. U sledećem trenutku nesrećeni čovek se strmoglavio sa vrha stepenica. Okrenuo se nekoliko puta oko sebe, onda odleteo pored već nepomičnog šerifa i tresnuo u uličnu prašinu. Ni u okolini dvojice odmetnika nije bilo manje vruće. Čaša u barmenovoj ruci raspršte se u hiljade komadića kada je pogodi olovo iz pljačkaševog revolvera. Barmen je urliknuo kao da je pogođen i bacio se na pod. Onda je u akciju stupio Kid. U deliću sekunde njegov kolt izlete iz futrole i prvi jahač ispusti džak iz

ruke. Pokušao je još da se uhvati za jabuku sedla, ali mu to ne pođe za rukom. Odjednom ga više nije bilo na konju. Oblak prašine koji se dizao za njim sakrio ga je od pogleda, a životinja je odjurila bez jahača.

Tada je naleteo onaj zaostali razbojnik koji je likvidirao šerifa. Kidov kolt se samo malo pomeri. Iz njegove cevi bljunu plamen. Kao da ga je neko povukao konopcem, pljačkaš odskoči iz sedla i sruči se nekoliko jardi dalje od svog druga.

– Bravo, stranče! – jeknuo je barmen, pažljivo podižući glavu sa drvenog trotoara. – Skinuli ste obojicu sa samo dva metka!

Pošto se uverio da se oboreni razbojnici više ne miču, čelavko se podiže na noge i počeo da čisti svoju belu kecelju od prašine.

– Vi zaista umete da rukujete tom gvožđurijom – pohvali ga barmen.

– Moga druga nerviraju ovakve stvari – sa osmehom reče Buč, koji nije ni pokušao da se maši revolvera. – Niko ne može da puca na njega a da nekažnjeno pobegne.

Buč dade znak glavom Kidu, spusti se sa drvenog trotoara na ulicu pa pođe ka ubijenima. Čovek iz saluna pošao je za njima i sada je zablenuo posmatrao divlji izraz na licima ubijenih. Jedan od njih je još desnom rukom stezao revolver. Džak sa novcem ležao je ne-

koliko koraka dalje.

Grad Brazos je sada bio već potpuno oživeo, iako je od trenutka kada su odjeknuli prvi pucnji prošlo svega nekoliko minuta. Iz krčmi i radnji kauboiji i građani pohrliše na ulicu i začas se oko ubijenih stvorila velika gomila.

Buč se laktovima probi kroz gomilu i podiže iz prašine vreću sa novcem. Osmehnuo se i kao da mu je neka nova ideja sevnula kroz glavu jer su mu plave oči vragolasto blesnule. On se uputi prema banci. Kid ga je pratio u stopu.

Revolveraš nogom odgurnu vrata na kojima je staklo bilo razbijeno i oni uđuše. Unutra su ugledali jednog visokog čoveka skamenjenog lica, koji mahinalno pruži ruku kada ih je spazio. Buč mu tutnu džak sa parama i reče:

– Pretpostavljam da je sve tu.

Bankarski činovnik nešto zadovoljno promuca i grčevito stežući prašnjavu vreću ponese je prema šalterima koji su pregrađivali prostoriju na dva dela.

Buč i Kid ostadoše kod vrata, dok su ljudi iza njih šaputali i krivili vratove pokušavajući da nešto vide. Dok su pripaljivali cigariljose, njihove oči preletale su preko poprišta malopredašnje pljačke. Onaj činovnik već je drhtavim prstima počeo da vadi iz vreće i broji zlatnike i papirni novac.

Kod vrata koja su vodila u kancelariju pozadi banke, na podu je ležao jedan čovek u pristojnom

odelu. Na otvorenim vratima kancelarije videla se tablica sa natpisom »Direktor«. Jedna devojka je klečala na podu i jecajući držala glavu ubijenog u svom krilu. Njena smeđa kosa padala joj je preko lica. Kid nije mogao dobro da joj razazna crte, ali kada je na njenoj beloj bluzi spazio krv, nehotice je pošao napred. Pošto je tako načinio prolaz onima sa ulice, unutra upade nekoliko ljudi. Oni potrčaše prema kancelariji i stigoše pre Kida do devojke na podu. Buč je ostao na svom mestu.

Iz grupice se izdvoji jedan debeljuškasti čovek bez kaputa i sa keceljom vezanom preko grudi, dok mu je za desnim uvetom bila zataknuta olovka. On se ispreči ispred Kida.

– Čestitam vam, stranče! – obratio mu se uzbuđenim glasom. – Majstorski ste pucali. Sve sam video kroz izlog svoje radnje. Zahvaljujući vama, lopovi nisu uspeli da pobegnju s novcem. Zovem se Dik Benet.

– A mene zovu Hari – promrmrlja Kid i ovlaš steže Benetovu ispruženu šaku. – Je li ono direktor banke?

– Da, ubijen je. Devojka je njegova kćerka. Siroče, sada je ostala i bez oca. Ubijen je i šerif Džim... i njegov pomoćnik Lari Hopkins. A šerif je već dvadeset godina ovde radio. Spremali smo se da ga ove godine ispratimo u penziju. Ovo je baš crni dan za

Brazos.

– Tako vam je to – promrmlja Kid – kad svako u gradu može da nosi revolver.

– I mi smo ovde uveli tu zabranu – reče Benet – ali Džim i Lari to nisu mogli da sprovedu.

– Imam utisak da je napad bio unapred planiran? – upita Buč, koji im je sada prišao. – Ili su to bili samo pijani kauboји kojima je ideja o pljački iznenada pala na um.

– Ne znam šta da vam kažem – odvrati bakalin Benet. – U svakom slučaju, napadači su grdno promašili. Novac za rudnik »Gold Krik« još nije stigao u banku.

Buč i Kid se zgledaše.

– To je onda dobro za direktora – reče Buč. – Na žalost, on neće moći tome da se raduje. Znači, napad je, ipak, bio planiran.

– Svakako, svakako – klimnu glavom Benet. – I ja bih to sada rekao. U pitanju je sto hiljada dolara u zlatu za isplatu rudara. Izgleda da su razboјnici pogrešno proračunali vreme.

– I kada će taj novac stići? – nestrpljivo upita Kid, a Buč ga prekorno pogleda.

– To je samo znao ubijeni direktor – odgovori trgovac Benet. – Kako sam ja čuo, to će se dogoditi do kraja meseca. Dakle, najdalje za petnaestak dana.

Buč tiho zviznu. Zaustio je da još nešto kaže, ali je žagor koji je nastao oko devojke privukao tamo i Beneta, pa se njih dvojica

okretoše i izađoše na ulicu.

Tamo je opet zavladao mir. Lokalni pogrebник pokazao je da je željan posla jer su leševi već bili odneti sa poprišta u prostoriju iza njegove radnje. Ljudi su potražili zaštitu od sunca u hladovini nastrešnica i po salunima.

Buč i Kid se uputiše do saluna »Empajer« i uđoše. Oko šanka i za stolovima, u grupicama koje su se pokretale, smanjivale i povećavale, ljudi su uzbuđeno prepričavali nedavni događaj. Pogledi puni poštovanja dočekaše Kida, koji je sa Bučom prilazio šanku. Priča celavog šankera o dva metka koji su oborili razboјnike iako su ovi jurili kao pomahnitali već se raširila među prisutnima.

Plavokosi revolveraš i Buč zastadoše na kraju šanka i osloniše se laktovima o blistavu ploču. Sa tog mesta su da motre na celu prostoriju, dok su im leđa bila okrenuta zidu. Ne obraćajući pažnju na prisutne, Buč naruči bocu viskija, a Kid zatraži kriglu piva. Raselano su prineli piće ustima. Misli su im se stalno vrtele oko onih sto hiljada dolara koje je trebalo ovih dana da stignu u lokalnu banku.

* * *

Odjednom, Kid se trže. Na vratima saluna pojavio se jedan čovek kome je na kožnom prsluku svetlucala metalna zvezda. Pridošlica pogleda po sali. Kada je spazio

plavokosog revolveraša i Buča na drugom kraju šanka, uputio se pravo njima. Predstavnik zakona kretao se teškim koracima, a njegovu telo podsećalo je na bivšeg rvača koji se isuviše ugojio. Široko lice bilo mu je meko i podnadulo, a pokreti nekako mlitavi. Kid odmah oseti gađenje prema njemu i tiho dobaci Buču:

– U Brazosu, izgleda, sve vrvi od čuvara zakona. Ovo je treći tip sa zvezdom koga danas srećemo.

– Pa, ne može se baš reći da je ovde baš isuviše šerifa – osmehnu se Buč. – Zaboravio si da dvojica leže kod pogrebnika.

Kid ništa ne reče, već isprazni svoju kriglu, lagano je spusti na šank pa levom rukom izvadi iz unutrašnjeg džepa kaputa tanku cigaru. Istovremeno, desna ruka mu se sasvim približila dršci kolta. Odmetnik je uvek bio oprezan u susretu sa predstavnicima zakona.

Debeli šerifov pomoćnik najzad dogega svoju telesinu do njih i bezbojnim glasom saopšti Kidu da pođe s njim u šerifovu kancelariju.

Kid pripali cigariljos j, pošto je povukao dim, on ga duhnu nesimpatičnom pomoćniku pravo u podbulo lice. Zatim ga upita:

– A zašto, prijatelju? Da nije dignuta neka optužnica protiv mene? Možda se velikolokalna liga za zaštitu pljačkaša uznemirila što sam smakao dvojicu njihovih štićenika?

– Nema nikakve optužbe – odvratili debeli. – Oni samo hoće da brzo dođete tamo.

– A ko su to oni? – javi se sada Buč.

Debeli je slegnuo ramenima, ali mu glas postade malo oštrij:

– Hoćete li doći ili ne?

Plavokosi revolveraš je malo razmišljao, ne obraćajući pažnju na pomoćnikove nestrpljive poglede.

– Doći ću, doći ću – promrmeljao je i osmehnuo se, a onda je iznenada upitao: – A gde si ti, prijatelju, bio kada se onoliko pucalo na glavnoj ulici?

Debeljko se neprijatno trže na ovo i njegovo mlohavo lice dobi neku sivkastu boju.

– Kod svoje kuće – promrmeljao je.

– To sam i mislio – klimnu glavom Buč. – Dok su tvoj šef i drugi pomoćnik ginuli, ti si se, prijatelju, mirno izležavao.

– Bio sam na ručku – nespretno počeo da se brani debeli. – Tek što sam završio smenu... Nisam ja kriv što su razbojnici baš tada naleteli.

– Da, da, imao si srećnu smenu, prijatelju – klimnu glavom Kid. – Nego, da pođemo.

Polako je pratio šerifovog pomoćnika preko ulice, a Buč je išao pored njega. U jednom trenutku debeli se okrete, nezadovoljno odmeri Buča pa reče:

– Šta će ovaj ti? Pozvali su

samo tebe, prijatelju.

– Nas dvojica se nikada ne razdvajamo – sa osmehom mu odgovori Buč. – Jedino smrt može da nas rastavi.

Pomoćnik opet sleže svojim masivnim ramenima. Popeli su se do zgrade suda i njihov vodič otvori jedna sporedna vrata na kojima je pisalo »Džim Kalagan, šerif«.

Ortaci oprezno uđuše za njim. Hitrim pogledima preleteli su preko prostorije. Udobne stolice ravnih naslona bile su poredane ispod visokih prozora, koji su gledali na ulicu. Uz najdalji zid stajao je rolo orman, a ispred njega stari pišaći sto, sav izgreban mamuzama i nagoreo od cigareta. U drugom uglu sobe nalazile su se soške sa nekoliko vinčesterki i dve dvocevke skraćenih cevi. Osim od muva ispljuvanog zidnog kalendara i nekoliko požutelih poternica na zidovima, koje su obećavale nagradu za hvatanje nekakvih prestupnika, jedva da je ičeg bilo u sobi.

Nasred kancelarije stajala su tri čoveka. Buč i Kid prepoznadoše bakalina Dika Beneta. Druga dvojica, jedan krupni, kome je iz okovratnika bele košulje kipeo crveni vrat i koji je na sebi imao crni kaput i u ustima debelu cigaru, kao i mršavi visoki čovek izveštačenog osmeha na licu, nisu im bili poznati.

– Evo našeg hrabrog mladića! – uzviknu bakalin Benet i mahnu ru-

kom prema onoj dvojici. – Dozvolite da vas upoznam sa doktorom Gordonom i Čipom Loganom, vlasnikom hotela »Omega«. Gospodo, ovo je Hari . . . ovaj

Bakalin zastade, nakašlja se, očekujući da plavokosi stranac kaže svoje prezime.

– Samo Hari – suvo odvrati Kid. – Ako baš hoćete, moje je puno ime Hari Longbač.

Mršavi Hotelijer Logan se gotovo mehanički osmehnu, a punački doktor sa razumevanjem klimnu glavom.

– Ovo je moj prijatelj Džordž – dodade Kid, pokazujući na svog druga.

– Džordž Parker – predstavi se Buč kao i Kid svojim pravim imenom.

– Čime se bavite? – upita ih lekar.

– Pa, tako, lutamo pomalo i uživamo u prirodi – odgovore preuze na sebe Buč.

– Vaš prijatelj vraški rukuje revolverom.

– Pa, odrasli smo uz dim baruta – nevino se osmehnu Kid.

– A kakvi su vam karakteri? – interesovao se dalje lekar.

– Ta pitanja ostavite za svoje pacijente, doktore! – oštro odvrati Buč.

– Dobro, de, nećemo se valjda svađati, momci – brzo se umeša bakalin. – Doktor nije mislio ništa rđavo. Mi smo ovde baš raspravljali o tome da vas do isteka man-

data poginulog Džima Kalagana uzmemo za šerifa.

Iako su bili navikli na razna iznenađenja i obrte u životu, pa prema tome i uvežbavali da prikrivaju svoja osećanja, odmetnici nisu mogli da ostanu ravnodušni.

– Za šerifa? – začuđeno upita Kid.

– Tako je. Nat Velš, ovaj ovde – objasnio je, pokazujući na debelog pomoćnika – doduše je dobar čovek i nekada je radio kao tragač i izvidnik u armiji. Sada je malo otežao, i ne može da bude šerif. Eto vidite, prijatelju, postoje dobri razlozi zbog kojih je Brazosu potreban za šerifa hrabar i hitar čovek kao što ste vi.

Kid saže glavu da mu oči ne bi odale misli, mehanički izvadi novu cigaru iz džepa pa je polako pripalio. U stvari, čekao je Bučovu reakciju, ali, kako je njegov prijatelj čuao, on najzad promumla:

– Ali, ja ne poznajem dobro ovaj kraj.

– Utoliko bolje – oduševljeno je nastavio bakaln Benet. – Moći ćete nepristrasno da sprovodite zakon, bez obzira na veze i poznanstva.

Da ipak malo ne rizikujete? – odvrati Kid. – Mogao bih da budem i varalica.

– Mislim da se ne varamo – ubeđeno reče bakaln.

Buč se nakašlja i Kid ga iskosa pogleda. Video je da mu prijatelj sa odobravanjem krišom namigu-

je.

– U redu, gospodo – osmehnu se Kid. – Prihvatiću vašu ponudu, ali ako nekome stanem na žulj, ne zaboravite da nisam tražio da me postavite za šerifa.

– Odlično! – uzviknu bakaln, a lekar i hotelijer brzo klimnuše glavama.

– Ima još nešto – prekide njihovo oduševljenje Kid. – Biću ovde šerif ako za prvog pomoćnika primite mog prijatelja Parkera.

– Ali, to je vaša stvar, šerife – žurno reče lekar. – Šerif sam bira svoje pomoćnike. Nadam se da ćete zadržati i Nata Velša.

– Rekli ste da je postao spor – odvrati Kid. – Svejedno, možda će biti dobar za kancelarijske poslove i za čuvara zatvora.

Masivni pomoćnik počeo nezadovoljno da gundđa. Kid ga preseče pogledom, i on ućuta.

– Želeo bih da ovde sprovedete zabranu nošenja oružja po gradu – izjavi bakaln. – Pokojnom Džimu to nije uspelo.

– To bih voleo da vidim kada su u pitanju ljudi sa ranča »L« – osmehnu se mršavi vlasnik hotela. – Ziku Lukasu se to neće svideti.

– Tek ste postavili čoveka za šerifa, a već tražite od njega da izvrši samoubistvo – smrknuto reče lekar.

– Ja sam mu samo nabacio neke stvari – tvrdoglavo odvrati bakaln i krete ka vratima. – Dakle, prijatelju, ostavićem vas i vašeg

druga da malo uredite kancelariju. Džimova zvezda je na stolu, a tu je i značka njegovog pokojnog pomoćnika Tima Hojta.

Debeli Nat Velš izađe sa uglednim građanima iz kancelarije. Buč i Kid su nepomično stajali sve dok se odjek njihovih koraka nije izgubio na ulici, a onda obojica počеше da se previjaju od smeha.

Kada su se malo povratili, Buč se umorno spusti u stolicu pored izgrebanog pisaćeg stola i ležno počе da otvara fioke, dok je Kid razgledao puške u soškama. Prva gornja fioka bila je skoro prazna. Buč je u njoj našao samo jednu punu i nenačetu bocu viksija marke »old krou«. Izvukao je zapušač i dobro povukao iz boce, onda je pružio prijatelju.

– Potrebno ti je nešto za osveženje posle svih ovih događaja, Kide.

Plavokosi revolveraš prihvati bocu i prinese grlić ustima. Pošto je nekoliko puta dobro potegao, on je spusti na sto. Za to vreme Buč je u sledećoj fioci našao čitavu gomilu poternica. Izvukao je sve na sto i počeo lagano i pažljivo da lista jednu po jednu. Sasvim na kraju, pronašao je ono što je tražio. Izdvojio je jednu poternicu, zalavio se u stolici i razgledao je. Zajedljiv osmeh razvlačio mu je usne, a u plavim očima video se zadovoljan izraz.

– Šta se ceriš? – nezadovoljno mu dobaci Kid. – Smesta da si od-

govorio svom šefu!

Buč mu bez reči pruži poternicu. Sada je bio red na Kida da se nasmeje. Ispod nejasne dagerotipske reprodukcije njihovih likova, plavokosi revolveraš je mogao da pročita reči koje je znao skoro napamet: »Traže se živi ili mrtvi. Deseć hiljada dolara nagrade. Sandens Kid, srednje visine, plavokos, sa retkim brkovima iste boje.«

– Tražiću da ovo isprave! – prasnu Kid i nehotice prinese ruku svojim brčićima. – Retki brkovi, idioti!

– Pošalji ispravku saveznom šerifu – dobaci mu Buč. – Zaista nemaju poštovanja prema najistaknutijem ukrasu tvoga lisa.

– Aha, evo nešto i za tebe! – ozari se plavokosi revolveraš. – »Dotični razbojnik je nerazdvojan pratilac pljačkaša po imenu Buč Kasidi, protuve neugledne odevene, sa nekakvim polucilindrom na glavi«. – Kid se okreće prijatelju: – Dobro su te opisali. Protuva. Verovatno se čude što sam u tvom društvu.

– Dosta tog čitanja! – namršti se Buč. – Znam napamet šta dalje stoji. Daj mi tu poternicu.

Buč izvadi iz džepa fosfornu šibicu, kresnu je o ivicu stola i potpali jedan kraj poternice. Obojica su zaneto gledala kako hartija gori i savija se u crnu rolnu, a onda je Buč baci na pod i pepeo izgazi čizmom.

Dok su to radili, nisu ni čuli povratak debelog pomoćnika Velša, koji je tiho otvorio vrata kancelarije i ušao. Velš prelete svojim bezizraznim očima od stola pretrpanog poternicama do gomilice izgaženog pepela na podu, a onda mu se oči sretoše sa Bučovim hladnokrvnim pogledom.

– Vidim da ste bili zauzeti, šerife – promrmlja debeljko.

– Šta hoćeš? – izdra se Kid na Velša.

– Dik Benet mi je rekao da vas pozovem kod njega.

– Doći ćemo kasnije – odgovori Kid. – Moj pomoćnik treba prvo da raščisti ovu gomilu poternica. Ima tu hartija koje su izdate još pre nego što je osnovan grad Brazos.

Debeljko progunda nešto i izgubi se isto tako tiho kao što se i pojavio.

Buč je prikupio poternice na jednu gomilu i vratio ih u fioku. Nezadovoljno je otpratio pomoćnikove mačje korake i, kada je ovaj nestao, glasno je opsovao:

– Do đavola, ko bi rekao da se ovaj slon tako tiho šunja? Moraćemo da pripazimo na njega, Kide.

Samo što je ovo izgovorio, a nečiji brzi i sitni koraci ponovo se začuše ispred vrata. Jedna devojka upade u kancelariju. Odmetnici prepoznaše u njoj onu devojku iz banke koja je u krilu držala glavu ubijenog direktora Grindala. Iako je njeno lice bilo bledo i izmučeno, a gusta kosa još neuredna, Kid

umalo zadivljeno ne zviznu. Pred sobom je imao pravu lepoticu. Nespretno je pružio ruku devojci i promućao:

– Dozvolite da vam izjavim saučestće, gospođice.

Devojka klimnu glavom. Pošto je prešla preko prostorije, nestrpljivo privuče jednu stolicu, stavi je ispred stola, pa se umorno spusti u nju.

Setivši se da je samo šerifov pomoćnik, Buč hitro skoči sa svog mesta i dade znak plavokosom revolverašu da zauzme svoje šefovsko mesto.

– Kao što znate, moj otac je nemilosrdno ubijen – poče devojka – prilično energičnim glasom. – Zahvaljujući vama, neposredne ubice su kažnjene.

– Kako to mislite? – upita Kid.

– Ti pljačkaši su bili samo oružje Zika Lukasa.

– To je vlasnik ranča »L« – okrete se devojka Buču. – Jedan opasan tip. Podmukao je, nepošten i bez ikakvih skrupula. Pre izvesnog vremena je izjavio da će uzeti i banku od mog oca. Morao je da ga ubije da bi je se dočepao. Ostali akcionari su očevi prijatelji, ali će ih Lukas sve zaplašiti i naterati da mu prodaju akcije.

– Znači, Lukasovi ljudi su opljačkali banku i ubili vašeg oca? – upita Kid.

– Pljačka je bila samo paravan – objasni devojka. – Ja sam bila sa ocem u njegovoj kancelariji kada

su pljačkaši upali. Odmah su pripucali i ubili ga, pa jurnuli na ulicu. Tek tada se jedan od njih prisetio da natera blagajnika da mu preda novac iz fioke i njim je napunio džak. Nisu ni pokušali da opljačkaju kasu, koja im je, tako reći, bila ispred nosa širom otvorenih vrata.

– Hm, zanimljivo – promrmlja Kid paleći novi cigariljos. – I dalje?

– Lukas je najmio te pljačkaše i oni su dobro obavili svoj posao – reče devojka. – Onda ste ih šerif i vi pobili. Nema više svedoka, a ni Lukas ne mora da im isplati nagradu za ovaj posao.

– Dobro, mi smo čuli za nekakve pare koje je trebalo da stignu za rudnik »Gold Krik« – javi se sada Buč, koji nije propuštao priliku da se obavesti.

– Te pare će stići za desetak dana – odgovori devojka. – Tačnije, u sledeći petak, da bi radnici u subotu primili plate za poslednja tri

– Te pare će stići za desetak dana – odgovori devojka. – Tačnije, u sledeći petak, da bi radnici u subotu primili plate za poslednja tri meseca. Tu su pare i za druge troškove rudnika. Nekih sto hiljada dolara, kako mi je rekao otac.

Buč zadovoljno pogleda u Kida, a ovaj zbunjeno reče:

– Još ne vidim kako bih mogao da uhapsim stog Zika Lukasa. Kažete da je on ugledna ličnost i . . . Moram da dobijem neki opipljiviji dokaz, gospođice . . . Čini mi se da

nisam čuo vaše ime:

– Melisa . . . Melisa Grindal – reče devojka i besno pocrvene. – Znači, i vi ste preplašeni kao i ostali?

– Ne plašim se – ispravi je Kid. – Samo čekam dokaze.

– Dok vi čekate dokaze, Lukas će vas najuriti iz grada – razjareno je odgovorila Melisa i skočila iz stolice.

Kid nije mogao a da se ne divi uvojcima njene kestenjaste kose, koja se na suncu presijavala kao zlato. Suknja se zaleprša oko devojčinih nogu kada se okrenula i izjurila kroz vrata.

– Ponašaš se kao neki pravnik – nezadovoljno dobaci Buč svome drugu. – Te dokazi, te zakon, te istraga . . . Ovo zaista ne liči na tebe, Kide.

Novopečeni šerif pogladi svoje plave brčiće i usta mu se razvukoše u osmeh. Nije se ljutio na devojku što se tako razbesnela. Ubili su joj oca i verovatno je bila u pravu kada je za to optuživala dotičnog Zika Lukasa.

– Pa, ne mogu da stavim iza katanca tog Lukasa samo na osnovu njene priče – glasno je rekao revolveraš. – Uostalom, budimo strpljivi do sledećeg petka. bićemo daleko od Brazosa kada Grindalov ubica bude uhapšen.

Kid pogleda prema prozoru kroz koji su prodirali rumeni zraci sunca na zalasku i zamišljeno reče:

– Šta veliš da odemo negde na

piće i posle da nešto prezalogajimo? Suviše sam se nekako uživao u ovu ulogu šerifa i bojim se da uskoro ne počnem da hapsim sve sumnjive osobe. Počev od tebe.

Buč zinu da mu nešto odgovori, ali onda odmahnu rukom i prvi izađe iz kancelarije.

Dok su išli prema salunu »Empajer«, pade mu nešto na um i on reče Kidu:

– Trebalo bi obavestiti Merfija i njegove ljude, Kide. Ja to uzimam na sebe jer ti moraš da ostaneš u gradu. Krenuću sutra izjutra.

* * *

Sutradan se Kid, a još manje Buč nisu žurili da obaveste Merfija i njegovu bandu o razvoju događaja u Brazosu.

Posle mučnih nedelja, za vreme kojih su morali da izvrđavaju potera kroz tri savezne države, da jašu po kiši i nevremenu i da spavaju u blatu sa čizmama na nogama i uzdama svojih konja oko ruke, neočekivani besplatno boravak u Brazosu predstavljao je za dvojicu odmetnika pravu blagodat. Sada su mogli redovno da jedu, da se udobno ispruže ispod čistih ćebadi, da čine mnogo veselih i bezbednih stvari, a kruna svega bila je očekivana pošiljka novca za rudnik »Gold Krik«.

Prvo što su Buč i Kid učinili bilo je da odu kod berberina i da se

predaju njegovim uslugama, koje je trebalo da ih izmene od glave do pete. Osim toga, iz iskustva su znali da je svaki berberin živi izvor informacija u svakom gradiću, pa je trebalo i to iskoristiti.

Berberina su zatekli kako bezbrižno zvižduče i čisti radnju. Bio je to omanji, mršav čovek, retke kose, sa razdeljkom tačno po sredini glave. Kosa mu se sijala od briljantina, a dobro podmazani brkovi savijali su se ispod velikog nosa. Obrazi su mu bili glatko izbrijani, tako da je Tom Lumis bio prava slika i prilika svoje profesije.

– Dobro jutro, šerife! Dobro jutro i vama, gospodine pomoćniče! – pozdravi ih čovečuljak, ostavljajući metlu u ćošak. Vidim da je vama dvojici potrebno sve što moja radnja može da pruži.

Buč i Kid se zavalise u dve jedine stolice u radnji i, dok je Buč prelistavao neke požutele stare novine, berberin pokri novopečenog šerifa velikim belim peškirom i počeo da ga šiša.

– Nikada nisam sedeo u udobnijoj stolici – pohvali ga Kid, koji je pažljivo motrio kako mu berberin skraćuje kosu.

– Hvala, gospodine – pokloni mu se Lumis. – Još malo, pa ću biti gotov sa šišanjem. Onda jedno lepo brijanje. Voda se već greje za kupanje. I dok budem sređivao vašeg pomoćnika, vi možete da se okupate.

I zaista, Tom Lumis nije bio hitar

samo na rečima. Nije prošlo mnogo vremena, a podšišani i obrijani Kid već je sedeo u velikoj limenoj kadi i baškario se u toploj vodi punoj pene od sapuna. Malo zatim, pridružio mu se i Buč u drugoj kadi, pa njih dvojica navališe da skidaju višenedeljnu prašinu i prljavštinu koja im se skupila tokom bekstva.

U međuvremenu su poslali berberina Lumisa da im u obližnjoj radnji kupi nekoliko pari donjeg veša, i kada su se pojavili u radnji, blistali su kao novi. Lumis je postarao sa svoje strane da im iščetka i očisti odela. Njegov šegrt je čak izglancao i čizme dvojice odmetnika.

– Šta velite, gospodo? Jeste li zadovoljni?

– Svakako, svakako – blagonaklono klimnu glavom Kid i izvadi iz džepa zlatnik od deset dolara, pa ga spusti na berberinov beli dlan. Onda je i Bučov zlatnik zvečnuo na istom mestu i berberinove oči zatreptaše od zadovoljstva.

– Nadam se da će ovo pokriti troškove i za naše rublje – reče Buč. – Ako je nešto preteklo, zadržite kusur.

– Divno od vas, gospodine! – oduševi se mali berberin. – Zauzvrat, daću vam jedan savet. Vas dvojica ste novajlije u gradu, a nalazite se na odgovornim mestima. Da biste što duže ostali na nogama, nemojte udariti na lokalne veličine.

– Kao na primer? – upita Buč.

– Na primer, na Zika Lukasa – lukavo odvrati berberin. – Takvi kao što su on i oni uz njega nekako uvek imaju sreće. Zato, ako želite da duže ostanete...

– Sumnjam da ćemo duže ostati – reče Kid i namignu svome drugu.

– Uostalom, dragi moj Lumise, mome drugu i meni nevolje su stari prijatelji.

Pametne i oštre oči malog berberina bile su uznemirene dok je zurio za prilikama odmetnika, koji nestadoše u restoranu na drugoj strani ulice.

Ono što je trebalo da bude samo doručak, za Buča i Kida, željnih dobre hrane, pretvorilo se u pravu gozbu, koja se poprilično otegla, tako da je podne već davno bilo prošlo kada su njih dvojica ponovo izašli na sunčanu glavnu ulicu Brazosa.

– E, pa, da najzad krenem – mrzovoljno reče Buč, koji bi sada najradije prilegao u nekoj hladovini i na miru svario dobar obed. – Valjda ću se vratiti do mraka.

– Ne znam da li bi trebalo da kažemo Merfiju tačno vreme dolaska novca u grad – glasno je razmišljao Kid. – Da ostavimo to za poslednji čas?

– U pravu si – složi se Buč. – Ko zna šta se u onoj njegovoj čvorugavoj tikvi može skuvati za ovih desetak dana. Uostalom, videću na licu mesta.

Buč se uputi ka gradskoj štali,

gde su se nalazili njihovi konji, a Kid lenjo krete prema zgradi suda.

Tamo je zatekao svog drugog pomoćnika, debelog Nata Velša, kako kao neka kamena figura nepomično stoji pred vratima kancelarije.

Kid mu klimnu glavom i, dobro raspoložen i pevušeći, gurnu nogom vrata i zakorači unutra, ali naglo zastade kad ugleda dva čoveka u kancelariji. Jedan je sedeo u stolici ispred pisaćeg stola. Bio je džinovskog rasta, a držao se i imao na sebi odeću kao vlasnik nekog velikog ranča. Po srebrnim mamuzama, svilenoj marami oko vrata i tri blešteća prstena sa dijamantima na prstima desne ruke, lako se moglo zaključiti da dotični živi u izobilju.

Međutim, Kidov pogled se zadržava na crtama čovekovog lica. Ono je bilo isklesano kao u orla lešinara, preplanulo poput kože konjskog sedla, a nepomično kao od granita. Oči kao u ptice grabljivice motrile su na sve oko sebe i prosto su zablistale od zadovoljstva što se plavokosi revolveraš iznenadio.

Drugi čovek, koji je sedeo pored prozora, imao je bezbojno, neugledno lice. Njegova plava košulja bila je izbledela, a iznošene pantalone uvučene u sare iskrzanih čizama. Ispod otrcanog šešira jedva su mu se nazirale nemirne oči. Dva teška kolta sa crnim drškama, virila su iz futrola unakr-

sno privezanih pojaseva oko bedara. Kidu nije trebalo više od jedne sekunde da ovog tipa oceni kao profesionalnog revolveraša.

– Zovem se Zik Lukas, šerife – predstavi se čovek sa licem orlušine, koji je, začudo, imao prijatan glas, ali sa naglaskom neke podmuklosti od koje se Kidu koža naježila.

Iako je dobro video da novi šerif gleda u svoju pokretnu stolicu, Lukas nije učinio ni najmanji pokret da ustane. Bio je, čak, toliko autoritativan da Kid i nehotice pođe ka jednoj stolici sa ravnim naslonom koja se nalazila pored onog revolveraša i, psujući u sebi sebe, sede na nju.

– Milo mi je što smo se upoznali, Lukase – procedi kroz zube plavokosi revolveraš.

– Znači, to je taj novi šerif brz na revolveru – nadmeno produži Lukas, gledajući u Kida kao što se gleda goveče u oboru. – Dobar protiv sitnih bandita, ali protiv Krisa, ovog ovde . . .

Revolveraš pljunu na jednu muvu koja je puzala po podu, a Kid lagano izvuče iz džepa tanki cigariljos i još sporije ga pripali. Zatim se okrenuo i susreo sa Krisovim bledim očima.

– Čuo sam za tebe, Krise – reče odmetnik, Kris Hamels, zar ne? Priča se da si najbrži na granici.

– Bez takmaca čak i u celom Teksasu – značajno objasni Lukas. – Moj pas čuvar.

– Izgleda da niste dobar poznavalac rasnih pasa – odvрати Kid. – Ovakve džukele čovek sreće u svakom sokačetu.

Na ove reči Kris Hamels skoči iz stolice i u magnovenju mu se stvori kolt. Prosiktao je:

– Ti, huljo!

Sa osmehom, Kid podiže ruke uvis i mirno odvрати:

– Ti zaboravljaš da sam ja ovde šerif, prijatelju, i da nisam potegao revolver. Sklanjaj tu gvožduriu dok te nisam uhapsio!

Revolveraš hitro pogleda u svog gazdu, ali Lukas se činio nevešt kao da nije ni zapazio šta se dogodilo. Izvukao je iz džepa zlatan sat i progundao:

– Dakle, moram da krenem. Samo sam svratio da se upoznamo. Pokojni šerif i ja lepo smo se slagali i imali razumevanja jedan za drugog. Tako bi trebalo da bude i među nama.

Kid se naroguši, osetivši hladnu pretnju u rančеровим rečima. Lukas ustade, a njegov telohranitelj vrati revolver u futrolu. Onda rančer spusti na sto pet zlatnika od po dvadeset dolara.

– Zašto ostavljate te pare, Lukase? – mirno upita Kid.

– A zašto pitate, šerife?

– Zato što nisam za prodaju – istim glasom odgovori plavokosi odmetnik.

– Niste me razumeli, šerife – nakostreši Lukas svoje čupave obrve. – Moji kauboji, kao uostalom i

svi stočari, napiju se kada subotom dođu u grad i naprave gužvu. Onda je moram da dojašem ovamo i iskupljujem ih po zatvoru. Zato dajem novac unapred. Kasnije ćete dobiti još.

– Ja sam promenio to pravilo – odvрати Kid. – Od danas neće biti plaćanja unapred.

– Samo ih vi zadržite – pakosno se osmehnu rančer.

– Pa, možda ću ih zadržati, da vam kupim nadgradni spomenik – odvрати odmetnik.

Po prvi put lice Zika Lukasa promeni boju. Nekoliko trenutaka netremice je merio Kida, a ruka Krisa Hamelsa ponovo se spustila na dršku kolta. Onda se rančer naglo okrete i, praćen svojom senkom, izjuri iz kancelarije.

Kid je neko vreme zurio u zlatnike koji su se žučkasto presijavali na izgrebanoj ploči pisaćeg stola. »Šta se ja tu pravim važan?« mislio je odmetnik. »Očigledno da je Lukas kupio pokojnog Džima Kalagana i njegovog pomoćnika, pa je sada i meni ponudio ove pare za početak. Šta me se tiče što on namerava da postane gospodar čitavog kraja? Za desetak dana, ja i Buč ćemo već biti daleko. Ipak, ne dozvoljavam da mi se iko podsmeva i da me omalovažava«, odlučno zaključi plavokosi revolveraš.

Iz misli ga prenu otvaranje vrata. U kancelariju upade Melisa Grindal.

– Je li ona hulja Lukas bio ovde?

– upitala ga je. – Videla sam ga na trotoaru ispred sudnice. Jeste li...

Devojka ućuta, jer je spazila zlatnike na stolu i naglo je pocrvenela.

– Šta, svega pet zlatnika? Znači, to je vaša cena? – promrmrljala je i umorno se okrenula vratima.

– Hej, stanite! – viknu Kid za njom. – Ovo je novac za nadgrobni spomenik.

– Kako? – zbunjeno je okrenula glavu. – Za čiji spomenik?

– Lukas misli za moj.

– Govorite li ozbiljno?

– Časna reč – osmehnu se Kid.

– Lažete! – uzviknu Melisa. – Prodali ste se tom lešinaru. On je kupio i Kalagana. Samo, prevario se. Mogao je da vas dobije i za deset dolara, a dao vam je pedeset.

Onda je izjurila iz kancelarije i strčala niz stepenice na ulicu. Novopečeni šerif polete za njom, ali je nije stigao. Naletio je na debelog pomoćnika Velša, koji je, po svom običaju, podupirao zid sudnice. Debeljko se pakosno osmehnu kada vide Kidovo zbunjeno lice. Ovaj besno zalupi vrata pred njegovim nosom.

Napredujući prema brdima, Buč nije mnogo žurio. Pustio je svoga konja da polako kaska prašnjavim putem. Kada je stigao do prvih brežuljaka i do početka šumovitog terena, on skrete na mestu gde je dva dana ranije sa Kidom pošao u

potragu za onom logorskom vatrom. Ovoga puta vatra mu nije služila kao putokaz. Bilo je kasno popodne, a sunce tek počinjalo da se spušta ka zapadu.

Zato je na neravnom terenu napredovao još sporije i tek u smiraj dana našao se u blizini logora Merfija i njegove bande. Mesto je prepoznao po onoj velikoj kamenoj gromadi za koje su on i Kid prvi put ugledali razbojнике.

Zaustavio je konja i triput otegnuto zviznuo. To je bio ugovoreni znak za dolazak u logor.

Petoricu razbojnika zatekao je kako sede oko poluugašene vatre i nešto živahno raspravljaju. Nije se potrudio da čuje o čemu govore, već se brzo pojavio na maloj čistini razbojničkog logora.

– Gle ko nam dolazi! – uzviknu mali Čik Elmo. – Buč! I to čist i nalickan kao da se sprema u šetnju po ulicama Denvera.

– Gde je Kid, do đavola? – progunđa Brajt Merfi i ustade sa kamena. – Da ga nisi izgubio u nekoj kockarnici?

Buč se samo osmehnu, priđe logorskoj vatri, onda ležerno razmače stranice svog kaputa i isprsi se. Na njegovoj košulji, pod poslednjim rumenim zracima zalazećeg sunca, zasvetluca srebrna zvezda.

– Do đavola! – zaurla plavokosi Nik Draj. – Da nisi ubio nekog šerifa, ili si sam postao šerif?

– Postao sam samo šerifov po-

moćnik – skromno objasni Buč. – Kid je prvi čuvar zakona u Brazosu.

Razbojnici se zaprepašćeno zgledaše. Ovakav obrt sigurno nisu očekivali. Prvi se pribrao vođa bande Merfi, koji počeo da trupka kao veliki medved. Ispod kosmatih obrva ispitivački je merio Buča.

– Šta sve ovo treba da znači? Ja znam da ste vas dvojica pravi klovnovi, ali je ovo suviše.

– Čekaj malo, Brajte! – podiže ruku Buč i sede na jedan kamen pored vatre. – Sve ću vam objasniti, ali da me pre toga neko posluži kafom.

Sa lončetom vrelog napitka u ruci, Buč između gutljaja ispriča razbojnicima šta se sve sa njima dogodilo u Brazosu.

– Prokleti lopovi! – ljutito reče mali Čik Elmo kada je čuo za napad na »njihovu« banku. – Mi smo došli čak ovamo da zgrabimo kasu, a ti tipovi umalo nas nisu preduhitrijili.

– Dabome, da nije bilo njih dvojice, sve bi propalo – reče Ašli.

– Što niste zgrabili taj džak sa parama? – umeša se Kariko Džons, koji je uvek bio za sigurna rešenja. – Sada bismo bar nešto imali u rukama.

– Zaboravio si na sto hiljada dolara – odvrati mu Buč. – Te pare treba da stignu ovih dana.

– Kada? – upita tupoglavi Šuger Bler.

– To još nismo uspjeli da saznamo – oprezno odgovori Buč. – Kid kao šerif . . . za njega neće biti nikakve tajne u Brazosu. Čim bude moćni čuli datum, vi ćete biti obavješteni dan ranije.

– Nadam se – sumnjičavo progundao Kariko. – Ipak, trebalo je da zgrabite onaj džak i pobegnute ovamo.

– Sve je to u redu – promrmlja Brajt Merfi. – Čak i to što ste vas dvojica uzeli zakon u svoje ruke. Ali, ako još dugo moramo ovde da dreždimo, neko će nas otkriti, a onda evo i saveznih šerifa nama na vratu.

– Kažem vam da su u pitanju najviše dve nedelje – ubeđivao ih je Buč. – Budite oprezni i ne pojavljujte se nigde izvan ovog žbunja.

– Dabome, dok se vas dvojica baškarite u Brazosu i jurite ženske, mi ovde treba da se družimo sa zvečarkama – nastavio je da sikće Kariko Džons.

– Umukni! – učutka ga Merfi. – Mene više zanima da li ćete vas dvojica toliko dugo ostate neotkriveni. Mogao bi da se pojavi neko ko bi vas prepoznao.

– Uništili smo poternice koje su bile poslate za nama – odgovori Buč. – U šerifovoj arhivi nismo ništa otkrili o vama. Možete biti mirni.

– U redu, čekaćemo – zaključio Merfi i polako sede. – Ako si završio sa tom kafom, mogao bi da kreneš, Buče. Ako te nema za jedno nedelju dana ili ne dobijemo

bilo kakve vesti od vas, potrudimo se da saznamo šta se događa u Brazosu.

Buč sleže ramenima i ništa ne reče na ovo.

Nešto kasnije, već je jahao pod zvezdanim nebom Teksasa i zamišljeno odbijao dimove iz svog cigariljosa. Shvatio je da njihova jednostavna avantura počinje polako da se komplikuje.

* * *

I dok se Buč vraćao u Brazos, Kid je, nekako u to vreme, krenuo u svoj prvi večernji obilazak grada. Trebalo je ubedljivo da igra svoju ulogu dobrog šerifa, a i želeo je da se bolje upozna sa situacijom u Brazosu kada padne mrak i ožive lokali i ulice. Nije znao da mu to možda neće uskoro zatrebati.

Građani Brazosa gasili su žeđ u jedina dva saluna. Oni pristojniji uglavnom su svraćali kod »Empajera«, dok se u salunu »Star«, koji je imao i kockarnicu, okupljala šarolika gomila lokalnih pijanaca i siledžija, sa priličnim brojem kauboj sa okolnih rančeva. Mada je Zik Lukas bio vlasnik »Stara«, skoro nikada nije svraćao u ovaj salun. Kada bi ponekad zaželeo da se napije, to bi činio samo u »Empajeru«, gde je bilo bolje društvo.

I tako je Kid prvo svratio u »Empajer«, gde je zatekao svog pomoćnika Nata Velša kako ispija

pivo za šankom. Debeli čovek ga pozdravi dizanjem svoje masivne šake i Kid mu priđe, mada se gadio njegovog ogromnog trbuha i podbulih očiju.

– Popijte nešto sa mnom, šerife – ljubazno ga ponudi Velš i privuče Kidu jednu bocu i čašu. – Večeras nema mnogo posla u Brazosu.

– Izgleda – složi se Kid. – Jesu li večeri uvek ovako mirne u gradu?

– Ne baš uvek – obavesti ga debeli pomoćnik. – Subotom je bučnije, ali uglavnom u salunu »Star«.

– Svratiću kasnije i tamo – promrmlja Kid i iskapljuje svoju čašu.

Već se spremao da pođe, kada ga Velš iznenada upita:

– A gde je moj kolega Džordž Parker? Nisam ga video od podneva.

– Poslao sam ga u obilazak okoline – nelagodno se trže Kid jer mu se učinilo kao da se u očima debeljka pojavio sumnjičav izraz. – Trebalo bi svakog časa da dođe. Mrak je uveliko pao.

– Da, dobro je što ste ga poslali da upozna okolinu, šefe – nekako dvosmisleno reče Velš. – U našoj službi čovek mora da zna teren po kome će goniti ili bežati.

Kid taman zausti da nešto odgovori, kada se vrata saluna širom otvoriše i jedan kauboj ulete unutra. Brzo je pogledao oko sebe, spazio Kida i Velša, pa brzo prišao čuvarima zakona.

– Počela je velika gužva u salunu »Star«!

– Kakva gužva? – upita Kid.

– Strašna! Neki tipovi su se ponapijali, pa ruše stolove i stolice. Prete da će sve zapaliti. Šanker me je zamolio da vas pozovem, šerife.

– Nema svrhe da se mešamo u tu gužvu – progundā debeli Velš. – Momci se samo zabavljaju. Posle ću ja otići da pogledam.

– Kažem vam da će zapaliti lokal! – uzbuđeno viknu kauboj okrenuvši se Kidu.

– Dobro, odoh ja da pogledam – odluči plavokosi revolveraš i nezadovoljno odmeri debeljka.

Glasnik nestade iz saluna, a Kid izađe u noć. Glavna ulica je bila osvetljena žućkastim kvadratima svetlosti koja je prodirala kroz staklena vrata i izloge radnji i lokala. Po drvenim trotoarima kretala se gomila sveta, ali na ulici nije bilo jahača i samo su se videla kola jednog putujućeg trgovca, koja su se škripeći kretala niz ulicu, dok je razna metalna roba, zajedno sa loncima i šerpama, zveckala, stvarajući tako neku čudno muziku. Trgovac, krupan neki čovek, sa opuštenim brkovima, podiže ruku i pozdravi šerifa.

Kid ne obrati pažnju na njega, već požuri niz ulicu jer su se iz saluna »Star« čuli urlici i krici praćeni lomljivom nameštaja i praskom razbijenog stakla. I dok je Kid žurio, jedna mala prilika iskrсну iz pobočnog sokačeta i uhvati ga za rukav. Plavokosi revolveraš se

mahinalno maši svog kolta, ali tada prepozna malog berberina Lumisa.

– Ne idite u salun »Star«, šerife! Nemojte mu se ni približiti!

– Zašto? – oštro upita Kid, ali je berberin već nestao u onom mračnom sokačetu i samo su se njegovi koraci gubili u daljini.

– Do đavola! – progundā Kid. – Možda je čovek u pravu. Voleo bih da je Buč ode. On bi sigurno znao šta da radimo.

Ispred saluna bilo je privezano dosta konja. Kada ih je ugledao, Kidu pade nešto na pamet. Sišao je sa trotoara i pogledao žigove na bokovima životinja. Svi su žigovi pripadali ranču »L«, čiji je vlasnik bio Zik Lukas.

Iz saluna odjeknu pucanj, praćen drekom pijanih kauboja, a onda jedna boca prolete kroz stakleni izlog i skoro očeša Kida po glavi.

Plavokosi revolveraš oprezno virnu kroz vrata. U jednom uglu nalazio se dugačak šank od mahagonija, a iza njega obavezno ogromno ogledalo. Desno od šanka stajala je grupa kauboja i oduševljeno pljeskala svojim drugovima koji su igrali po stolovima nasred lokala. Na vratima koja su vodila u kockarnicu stajala je grupa našminkanih žena, salunskih dama, koje su uplašeno posmatrale razbesnele kauboje. Miris lošeg viskija, jeftinog duvana i znoja zapahnu Kida kada je ušao u sa-

lun.

– Prekinite s tim, momci! – viknuo je i uputio se kaubojima.

– Ha! Evo našeg novog šerifa! – povika jedan kauboj koji je stajao na šanku i bučno navijao. Izgleda da ne zna za naše večernje običaje. Da ga upoznamo sa njima, a, momci?

Ovo kao da je bio neki znak. Kauboji koji su se dotle teturali i igrali po salunu odjednom se otrezniše. Vrisak i galama umukoše, a u iznenadnoj tišini koja je zavlada do Kidovih ušiju dopre zvuk zapinjanja revolverskih oroza. Lažni pijanci sada napraviše polukrug oko Kida. Oni koji su dotle sedeli ili stajali na šanku skočiše i počеше da mu prilaze s leđa.

Plavokosi revolveraš je isuviše kasno shvatio da je lakomisljeno upao u klopku. »Ovo je maslo Zika Lukasa«, prolete mu kroz glavu.

Ali, ako je i bio iznenađen, Kid nije osećao nikakav strah. Već je bio zaboravio koliko se puta našao u situaciji kada ga je samo delić sekunde odvajao od smrti i kada ga je samo brzina kojom je rukovao koltovima spašavala.

Napadači kao da su osetili zadržanu ledenu mirnoću koji se širio oko revolveraša, pa je nekolicina njih nehotice uzmakla. Samo je kauboj preplanulo lice i četvrtaste konjske vilice munjevitim pokretom potegao revolver i opalio. Metak se zari u pod između Kidovih nogu, a vreli oblak barutnog

dima zapahnu mu lice.

Plavokosi odmetnik se i ne potmače.

– Potegni, huljo! – dreknu onaj kauboj. – Lako si poskidao one pljačkaše, ali probaj sa mnom.

Kidu je bila jasna njihova igra. Čovek ispred njega imao je zadatak da ga navuče da potegne revolver, a onda bi ga svi prisutni Lukasovi ljudi izrešetali čim bi se mašio futrole. Na taj način on bi poginuo sa revolverom u ruci, a napadači bi se zakleli kako je on prvi potegao oružje.

Kid nije bio uzalud proveo tolike godine u Bučovom društvu. Znao je vrlo dobro kako bi se njegov lukavi prijatelj ponašao u sličnoj situaciji. Zato mu se na licu pojavi zbunjeni izraz i on promrmlja:

– Čini mi se da sam izgubio ovaj dvoboj, prijatelju. Nije mi stalo da dobijem rupu u stomaku.

– Kukavico! – dreknu iznenađeni kauboj.

– Nisam baš kukavica, ali dok ne popijem nekoliko čašica, obično nemam petlju za pucnjavu – osmehnu se Kid.

– Šta je ovo? – javi se jedan od kauboja kod šanka. – Kakvu su nam to budalu postavili za šerifa? A ovamo pričaju da je brz na revolveru...

– Dobro, dobro – isceri se Kidov izazivač. – Ako drugačije ne može, onda popij svoju čašicu, kukavico!

Kid se lagano okrete i pođe prema šanku kao pokisao petao. Kra-

jičkom oka posmatrao je prisutne i zaključio da je dobro odglumio čitavu stvar. Lukasovi ljudi su očekivali da će imati posla sa razbesnelim tigrom, a suočili su se sa uplašanim kojotom.

– Do đavola! – nehotice dreknu jedan od kauboja. – Šta bi Ziku da šalje nas desetoricu? Jedan bi bio dovoljan da sredi ovog pljašljivca.

Plavokosi revolveraš je stigao do šanka i oslonio se obema rukama o njegovu ploču kao da su mu noge nesigurne.

– Hajde sipaj mu viski! – naredio je izazivač šankeru. – Možda će mu biti potrebna čitava boca da skupi hrabrost.

Šanker tresnu bocu pred pognutog Kida, ali kada mu se oči susretoše sa njegovim, čovek se trže i htede da uzmakne. Međutim, isuviše je bilo kasno. Kid ga zgrabi za ruku i povuče preko ploče šanka, tako da mu je ovaj poslužio kao neka vrsta štita. Onda se u jednom skoku nađe iza šanka.

Šanker se očajnički otimao. Kid zgrabi najbližu bocu sa police pa ga tresnu njome po glavi.

Iznenadeeni kauboji su zaprepasčeni buljili u prizor kod šanka. To je odmetnik iskoristio. Nisko pognut jurnuo je duž šanka, tražeći pogledom dvocevku sa skraćanim cevima, koju je svaki šanker imao pri ruci za slučaj gužve u salunu. Spazio je oružje, zgrabio ga i, zapevši oba oroza, uspravio se iza šanka i uperio dvocevku na iz-

nenadene kauboje. Onda je skočio na šank i dreknuo:

– Ko je gladan olova, neka izvoli! Oni drugog mišljenja mogu da podignu ruke uvis!

Svi Lukasovi ljudi kao po komandi digoše ruke i počеше da se osvrću, tražeći priliku da umaknu.

U tom trenutku vrata saluna se sa treskom otvoriše i Kid ugleda onog putujućeg trgovca. Radoznalo je gledao neobičan prizor.

– Hej, prijatelju! – viknu mu revolveraš. – Ovog trenutka ste postavljeni za mog pomoćnika. Prošetajte unaokolo, pokupite revolvere ove gospode pa gvožduriju donesite na šank.

Trgovac se samo osmehnu. Neobično vešto zađe od kauboja do kauboja i za tren oka ih razoruža. Pred Kidovim nogama načini se velika gomila koltova.

– A sada, marš nazad! – podviknu Kid i skoči sa šanka.

Mašući dvocevkom ispred sebe, on potera napadače preko saluna sve do vrata. Nekolicina glavački izlete na ulicu. Najsporiji je bio onaj izazivač sa konjskom vilicom, ali ga Kid opali nogom u zadnjicu i tip se sruši na drveni trotoar pred salunom.

Samo što je pao, izazivač zavuče ruku ispod košulje i Kid ugleda mali deringer sa kratkim cevima, ali zrnima velikog kalibra, koji je bio uperen u njega.

– Sada ćeš mi platiti! – urliknu izazivač i njegov kažiprst se zate-

že na orozu.

Ne razmišljajući, potpuno instinktivno, Kid opali iz svog kolta i na čelu njegovog protivnika rascveta se krvavi pupoljak. Deringer ispade iz izazivačeve šake i od udarca metka on bi odbačen sa trotoara na uličnu prašinu.

Jedna od salunskih dama histerično vrisnu, a kauboji koji su još bili u salunu zaglaviše vrata. Plavokosi revolveraš izlete za njima. Većina ih se već dočepala konja i sela u sedlo, pa Kid viknu za njima:

– Da vas više nisam video u gradu! Kažite Lukasu da lično dođe u moju kancelariju i da otkupi vaše oružje. Cena će biti trideset dolara po revolveru.

Pokunjeni ljudi Zika Lukasa obodoše konje i odjuriše u mrak, a Buč se polako vrati u salun. Tek tada je primetio da u jednoj ruci drži dvocevku, a u drugoj kolt. Sa gađenjem je predao pušku putujućem trgovcu, koji je stajao kod šanka i sipao viski u dve čaše.

– Hvala vam na pomoći, prijatelju – rekao je trgovcu.

– Uvek sam bio na strani manjine – osmehnu se čovek i pogladi brkove. – Ali, čini mi se da vama nije trebalo mnogo pomoći, šerife.

Umornim koracima, šerif se uputi prema kancelariji. Kada je prelazio ulicu, jedan konjanik umalo ga ne obori s nogu. Kid opsova i besno se okrete, ali mu psovke zamreše na ustima kada

je u jahaču neprepoznao Melisu Grindal.

– Baš sam maločas sve čula – uzbuđeno počeo devojka. – Pojurila sam ovamo i . . .

– I umalo me niste zgazili – ljutito odvrati Kid.

– Divno je to što ste učinili, šerife! – nastavila je devojka da se oduševljava.

– Šta je to divno?

– Pa, to što ste odgovorili na izazov Zika Lukasa.

– Ja sam samo održavao red u gradu, gospođice Grindal – skromno odgovori revolveraš i srce mu radosno zaigra kada mu devojka podari jedan čaroban osmeh.

Još je razgovarao sa Melisom Grindal kada je Buč ujahao u grad. Kid ga, stalno prekidan upadica ma lepe devojke, obavesti o proteklim događajima.

Buč ništa ne reče, ali kada su se oprostili od Melise i krenuli prema zgradi suda, on progundao:

– Vidim da si suviše zabrazdio, Kide.

– Kako to misliš? – trže se revolveraš.

– Pa, ozbiljno si shvatio tu svoju ulogu šerifa – odvrati mu prijatelj. – Štaviše, počinješ da igraš i ulogu junaka kod ove lepotice.

– Pa, mi se stalno svađamo – počeo da vrda plavokosi revolveraš. – Ovo je prvi put da je bila ljubazna sa mnom.

– Znam ja tebe vrlo dobro, huljo!

– nastavio je Buč da gundā. – Zbog dva lepa oka, u stanju si da upropastiš svaki posao.

– Dobro, šta je bilo sa Merfijem? – brzo upita Kid želeći da promeni temu razgovora.

– Naše kolege su odobrile ova postavljenja za šerifa i pomoćnika – sa podsmehom izjavi Buč. – Samo, te pohlepne budale postaju nestrljive. Nisam im rekao tačan datum dolaska pošiljke, ali sve nešto mislim da će oni pokušati i sami da se obaveste.

– Mogli bi da nam pokvare čitav posao – promrmlja Kid. – Ne bi smeli da upadnu ovamo dok im mi ne javimo.

– Nekako sam sve više obuzet idejom da taj posao sami obavimo – reče Buč dok su se peli uz stepenice prema ulazu u šerifovu kancelariju. – Imam osećaj, a ti znaš da me on retko vara, kako se Merfi i njegove hulje spremaju da nas izigraju.

Ušli su u kancelariju i zatvorili vrata za sobom. Iz senke, iza zgrade suda, iskrсну jedna tamna prilika. Kada se prozor na šerifovoj kancelariji osvetli, zračak žućkaste lampe obasja i lice čoveka iz mraka. Bio je to debeli Nat Velš, koji je zamišljeno buljio prema prozoru, a onda se naglo okrenuo i izgubio u pomrčini.

* * *

Iako je bilo još rano pre podne,

sunce je već uveliko pržilo prerije severnog Teksasa. U velikoj kamenoj kući na ranču Zika Lukasa vladala je prijatna svežina. Debeli zidovi nisu dopuštali spoljnoj jari da prodre unutra. Krzna medveda i pantera bila su prostrta svuda po podu. Masivni ispolirani stolovi i duboke kožom postavljene stolice za lžljanje činili su da posetioci dnevna soba na ranču više liči na luksuzni hol nekog dobrog hotela nego na dom teksaškog rančera.

Ali, gomili kauboja, okupljenih ispred masivnog stola od mahagonija, za kojim je sedeo namrgođeni Zik Lukas, nije bilo nimalo prijatno u ovoj hladovini. Štaviše, njihova zajapurena lica oblivao je znoj.

Zik Lukas počeo da urla:

– Vi ste najobičnija banda magaraca! Vas deset je dozvolilo da vas jedna revolveraška skitnica razoruža i najuri iz grada kao šugave kojote!

– Nije on bio sam, gazda – usudi se da otvori usta jedan od kaubojā. – Pomogao mu je i neki putujući trgovac.

– Pomogao mu je da vas razoruža kada je sve bilo gotovo! – besno odvrati Lukas. Rukom, koja mu je malo podrhtavala, on počeo da sipa iz kristalnog dekantera viski u čašu. Napunio je čašu skoro do vrha, ispraznio je u dva gutljaja pa nastavio rečima da šiba svoje ljude: – Štavište, taj dripac mi je ubio i nadzornika Parkera.

– Ubio ga je kada je ovaj ležao na trotoaru – ponovo se javi onaj kauboj.

– Jeste, ali je Parker potegao revolver i imao petlju da bar nešto pokuša – preseče ga rančer. – A vi ste sve to mirno gledali.

– Pa, pre toga nam je onaj trgovac pokupio revolvere – odvrati jedan dežmekasti jahač crnpuras-tog lika, očigledno mešavina Meksikanca i Indijanca. – Znam da je trebalo da pucamo čim smo ga opkolili.

– Pa, što niste? – dreknu Lukas na meleza.

– Zato što je Parker hteo malo da uživa – objasni dežmekasti čovek. – Mislio je da je šerif kukavica i da je već gotov.

– Gubite se! – zaurla Lukas. – Neću više da slušam nikakva opravdanja! Znam samo da više ne mogu da računam na vas.

Kauboji se ćutke okretoše i, trupkajući, jedan za drugim izađoše iz prostorije. Lukas je smrknuto gledao za njima, ali mu onda jedna ideja pade na um i on viknu za melezom koji je išao poslednji u grupi:

– Manolito! Nemoj da ideš sa ranča. Možda ću imati neki posao za tebe.

Melezovu masno lice razvuče se u radostan osmeh. On samo klimnu glavom i požuri napolje.

Rančer pripali cigaru i zamisli se. Posle nekoliko minuta odlučno je ustao i izašao u dvorište. Poplo-

ćanom stazom, Lukas se uputio kaubojskoj spavaonici, iz koje se čula graja i karakterističan zvuk bendža. Kauboji kao da su zaboravili na malopredašnju grdnju svoga gazde i potražili su utehu u pesmi i jeftinom viskiju.

– Budale! – procedi Lukas kroz zube dok je prolazio pored spavaonice.

Nastavio je dalje i uputio se pravo prema omanjoj brvnari koja se nalazila pedesetak jardi dalje od kaubojskog prebivališta.

Tu je stanovao njegov revolveraš i telohranitelj Kris Hamels. Kao i većina ljudi njegove profesije, i Hamels je bio veliki individualac, pomalo osobenjak, koji je voleo usamljenost i nije verovao nikome. Izbegavao je društvo ostalih ljudi na ranču i nije krio svoj prezir prema njima, a ovi su ga iz straha od njegovih koltova ostavljali na miru. Revolveraš je uvek jeo leđima okrenut zidu, nikome nije dozvoljavao da ga obiđe i uvek je sedeo sam i povučen, obično birajući senku. Kao i većina ljudi koji su živeli od brzog potezanja revolvera, Hamels je znao da će od revolvera i umreti. Nikada, čak ni za trenutak, nije preduzimao bilo šta da bi odložio taj neumitni dan.

Vlasnik ranča »L« oštro zakuca na vrata male brvnare.

– Ko je? – začu se revolverašev glas.

– Lukas.

– Udite.

Rančer gurnu vrata i uđe u brvnaru. Hamels je sedeo za malim stolom, lica okrenutog vratima, dok su se ispred njega videle poređane karte. Očigledno bacao je pasijans i kao da je pokušavao da iz karata pročita svoju budućnost. Revolveraševa desna ruka, koja je bila poletela ispod stola kada se čulo kucanje na vratima, pojavi se opet gore čim je prepoznao posetioca.

Klimnuo je Lukaslu glavom i dao mu znak da zatvori vrata. Ovaj ih nestrpljivo zalupi nogom, i to takvom žestinom da su se prozori zatresli. Danas ga je sve nerviralo, pa i preterana opreznost njegovog telohranitelja.

– Hoću da onog šerifa u Brazosu konačno otpremiš tamo gde mu je mesto! – skoro je viknuo Lukas bez ikakvog uvoda. – On smeta mojim planovima!

– Kada? – jednostavno upita Hamels, nastavljajući da ređa karte po stolu.

– Sutra.

– Neće baš biti tako lako da se taj tip natera da potegne revolver – hladnokrvno odvrati Hamels. – Čuo sam da ni tvoj nadzornik Parker nije uspeo da ga izazove da potegne oružje dok šerifu to nije odgovaralo.

– Ti imaš načina da ga izazoveš – oštro reče Lukas. – Valjda si to do sada naučio.

– Retko kada sam izazivao šeri-

fa – produži revolveraš, spuštajući na sto sledeću kartu. – Likvidacija nekog šerifa mogla bi da izazove dosta glavobolje i da daleko odjekne.

– To je moja briga. Ti gledaj da obaviš svoj posao kako treba.

Rekavši ovo, Lukas izvadi iz džepa svog somotskog kaputa pregršt zlatnika od dvadeset dolara i tresnu ih preko poređanih karata. Ako je očekivao neku odgovarajuću reakciju, rančer je bio sada razočaran. Revolveraš mirno odgurnu zlatnike u stranu i, pošto je oslobodio poređane karte, spusti sledeću na sto.

Lukas pocrvene.

– Tu imaš pet stotina dolara u zlatu! – dreknuo je. – Toliike pare sigurno nisi skoro video. Ako likvidiraš šerifa i njegovog pomoćnika, dobićeš još toliko.

– Zašto i pomoćnika? – upita Hamels.

– Zato što su oni drugovi i prijatelji – objasni rančer. – Zajedno su došli u grad i ne razdvajaju se. Moraćeš da pripaziš i na njega, da ti ne bi zašao s leđa.

– Za to se ne brinite – promrmlja Hamels. – A šta ćemo sa debelim Velšom?

– On je naš čovek – ubeđeno odvrati rančer. – Čudi me da se do sada već nije pojavio ovde da mi referiše sve što zna o novom šerifu.

– Očigledno da nije mnogo saznao – odvrati Hamels. – Taj novi

šerif je profesionalac, i to dobar. Neće sa njim biti lako.

Opet je Lukas pogrešno ocenio svog telohranitelja. Mislio je da on sve ovo samo priča da bi podigao cenu za svoje usluge. Zato je nestrpljivo odvratio:

– Samo ti njega likvidiraj i dobićeš toliko para da odavde mirno možeš da odeš u penziju.

– Nisam još čuo za penzionisanog revolveraša – prvi put se osmehnu Hamels. – Ja bih, verovatno, bio prvi.

– Dosta filozofiranja! – prekide ga Lukas. – Pregledaj revolvere i budi spreman za akciju.

– Ja sam uvek spreman. Nego, je li momak u gradu?

– Sigurno. Ti odjaši tamo pred podne i muvaj se po gradu dok se on ne pojavi.

Hamels samo klimnu glavom i ponovo se udubi u pasijans. Rančer procedi kletvu kroz zube i besno izađe iz brvnare. Dugačkim koracima uputio se ka glavnoj zgradi na ranču, ali kod kaubojske spavaonice on počeo da okieva i zastade.

– Prvi put nemam poverenja u ovog Hamelsa – mrmljao je sebi u bradu. – Kao da se pribojava onog plavokosog šerifa. Najbolje će biti da se osiguram.

Skrenuo je sa staze i kročio kroz otvorena vrata spavaonice. Kada je ušao, žagor odjednom prestade. Glave su se okrenule prema njemu i Lukasa obasuše

pogledi puni radoznalosti i iščekivanja.

– Manolito! – oštro je pozvao onog meleza.

Čovek se izdvoji iz grupe i polako mu priđe. Na masnom licu sitne oči su mu stalno kolutale i izbegavale da se sretnu sa Lukasovim pogledom. Njih dvojica izađoše u dvorište. Kada su dovoljno odmakli od spavaonice, Lukas se okrete i odmeri Manolita.

– Imam jedan posao za tebe – tiho mu je rekao, kao da neko može da ih čuje. Ti si dobro zapamtio onog putujućeg trgovca što vam je pokupio revolvere u salunu?

– O, jesam, jesam – žurno klimnu glavom melez. – Voleo bih da ga negde sretnem nasamo i da mu naplatim za to. Da nije bilo njega, onaj prokleti šerif ne bi tako lako s nama izašao na kraj.

– E, pa, sada ti se pruža prilika da mu vratiš milo za drago i da pri tom nešto i zaradiš – reče Lukas i rukom koja mu je bila u desnom džepu kaputa zazvečka zlatnicima. Na ovaj zvuk, melezove sitne oči se razrogačiše, a debela usta razvukoše u osmeh pun iščekivanja.

– Samo vi kažite šta treba da radim, gazda – spremno je rekao.

– Ta prokleta uštva od trgovca verovatno će sutra izjutra krenuti dalje svojim putem – objasni mu Lukas. – Gledaj da on taj svoj put završi negde u blizini Brazosa.

– U redu – reče Manolito i htede da se okrene.

– Čekaj, imam još nešto za tebe! – zaustavi ga rančer. – Hamels sutra ujutru ide u grad da izazove na dvoboj šerifa. Nadam se da će šerifu već biti javljeno za pogibiju trgovca i on će to povezati sa mnom i sa vama, pa će Hamelsu biti mnogo lakše da ga izazove.

– Dobro. Razumeo sam – klimnu glavom Manolito.

– Čekaj, još nisam završio – nestrpljivo mahnu rukom rančer. – Može se desiti da Hamels ne dobije taj dvoboj protiv šerifa. Zato ćeš ti biti na licu mesta da mu pomogneš i obezbediš povoljan rezultat za nas.

– Kako? – trže se melez, kome se, očigledno, ova ideja nije svidela. Vrlo dobro je pamtio Kidovo razbesnelo lice kada ih je držao na nišanu dvocevke. – Pa, ja ne mogu da se merim sa Hamelsom. Ako on ne uspe, kako ću ja?

Umesto odgovora, Lukas izvadi iz džepa pet velikih zlatnika i spusti ih na melezov dlan, koji je ovaj spremno pružio.

– Ovo ti je za trgovca – rekao mu je i onda izbrojao još deset zlatnika. – A ovo ti je akontacija za šerifa. Ako hulja pogine od tvog metka, dobićeš još toliko.

– Ali, to je vrlo opasno – branio se Manolito.

– Opasno? Zar je opasno ubiti čoveka iz zasede? – viknu Lukas, ali onda odmah spusti glas. –

Kada likvidiraš trgovca, ti idi pravo u grad. Uzećeš sobu u hotelu »Omega«. Naravno, sa ulične strane. Tamo sedni kod prozora i mirno čekaj da Hamels izazove šerifa na dvoboj. Ako ga on ne likvidira, na tebi je da ga smakneš sleđa.

– Da li će mi šerif biti okrenut leđima? – zabrinuto upita Manolito.

– Sigurno da hoće – nemarno odvrati Lukas. – Hamels će ga navesti da mu sunce bude za leđima i šerif će pomisliti da je u prednosti zato što će zraci udarati revolverašu pravo u oči. Zato izaberi sobu koja ti daje najbolji pogled na glavnu ulicu.

– U redu, gazda – najzad pristade Manolito i hitro strpa zlatnike u džep pantalona. – Možete već računati da je šerif mrtav.

– Pazi, o ovome ni reči Hamelsu – opomenu ga rančer. – Mogao bi da se uvredi. Ja ću mu već nabaviti da šerifa izazove ispred hotela. Tu je i najzgodnije mesto u glavnoj ulici.

Dok su se ovakvi planovi kovali na ranču »L«, Buč i Kid su sedeli u šerifovoj kancelariji i polako praznili zatečenu bocu viskija, lenjo pokušavajući da proniknu u buduće događaje.

– Kažem ti da se uzdržiš do petka i zaboraviš tog prokletog Lukasa – govorio je Buč, odbijajući dimove iz tanke cigare.

Kid je zamišljeno gledao kroz

prozor, iza koga je mogao da vidi samo masivno rame svog drugog pomoćnika Nata Velša, koji je, po običaju, podupirao zid ispred kancelarije. Debeljko nije ni pokušavao da uspostavi neki bolji kontakt sa svojim pretpostavljenim, a pogotovu se nije mešao u njegove razgovore sa Bučom. Plavokosi revolveraš otpi gutljaj viskija i reče:

– Zar ne vidiš da prokleti Lukas ne miruje, Buče? On misli kako mi nameravamo da vekujemo u Brazosu i da pravimo karijeru čuvara zakona. Kada bi znao da nas u subotu već neće biti ovde, sigurno bi nas ostavio na miru.

– Pa, onda idi i obavesti ga da ćemo u petak opljačkati pošiljku para za rudnik »Gold Krik« – podsmehnu se Buč. – U svakom slučaju, izbij sebi iz glave da se praviš heroj pred onom lepom Melisom Grindal.

– Da, zaista je lepa – zamišljeno se složi Kid. – Sa onom njenom kestenjastom kosom, mnogo me podseća na Etu Plejs.

– Neka te samo podseća – reče Buč. – Uostalom, zakleo si se učiteljici na vernost.

Kid očuta. Prihvatio se boce, ali se onda predomisli i vrati je na sto. Odjednom je doneo izvesnu odluku i sada je glasno saopštio prijatelju:

– Slušaj, ako me onaj prokleti Lukas bude i dalje izazivao, ja ću ga likvidirati. To će biti moj oproš-

tajni poklon lepoj Melisi, a i ovaj kraj će malo odahnuti od te hulje.

– Vidi, vidi dobročinitelja! – nasmeja se Buč. – u poslednje vreme postaješ isuviše romantičan, Kide. To nije dobro za posao. Ili ti se, možda, sviđa ovo šerifsko mesto?

– Pa, i sviđa mi se – iskreno odvrati Sandens Kid. – Plata je dobra, hrana još bolja. Da nije prokletog Merfija i njegove bande, ja bih se neko vreme zadržao ovde.

– I pustio bi da nas neka poternica saveznog šerifa uhvati na legalu – namršti se Buč. Mahnuo je glavom ka vratima iza kojih se nalazio Nat Velš. – Ne zaboravi i onog debeljka napolju. Jutros sam ga zatekao kako pretura po fiokama u tvom stolu. Baš je razgledao one poternice.

– Pa, ja sam našu spalio – trže se Kid. – One druge nas ne zanimaju.

– Svejedno – nastavio je Buč. – Imam neko predosećanje, a ti znaš da me šesto čulo skoro nikada nije izneverilo, da bi trebalo što pre da kidamo odavde. Odahnuću tek kada se budemo našli s druge strane granice.

– To si uvek pričao – podseti ga Kid. – Već smo jednom bili s druge strane granice, pa se nismo skrasili.

– Nisam mislio na Meksiko – odvrati Buč. – Nego na Boliviju.

– Eh, Bolivija – ponovi Kid to čarobno ime i zatvori oči kao da hoće

da izazove slike tropskih predela, punih zelenila i mirisnog cveća. – Ne znam da li ćemo ikada stići tamo.

– Stići ćemo, stići ćemo – ubeđeno reče Buč. – Što se budemo manje zadržavali na ovakvim mestima, to su nam veće šanse da otputujemo za Boliviju.

– Nego, dosta maštarija – reče Kid i spusti noge sa stola. – Ogladneo sam. Vodim te na ručak.

* * *

Sutradan su se buč i Kid vraćali iz hotela, gde su obilno doručkovali. azmišljali su kako da provedu ovu prokletu sredu i tako se još više približe presudnom datumu dolaska novca u Brazos.

Kada su se primakli zgradi suda, ugledali su debelog Nata Velša kako razgovara sa dva prašnjava čoveka. Čim su se primakli, jedan od dvojice spazi šeriva i njegovog pomoćnika i odmah mu reče:

– Mislim da ima posla za vas, šerife. Južno od grada.

– Kakvog posla?

– Ja i Majk smo jutros krenuli u grad – počeo da objašnjava pridošlica – i kod poslednje okuke na drumu, tamo gde je onaj gustiš, videli smo lešinare kako kruže.

– I? – nestrpljivo ga požurivao Kid.

– Skrenuli smo sa puta i u žbunju našli jedan leš – završi svoju

priču jahač.

– Jeste li možda prepoznali ubijenog? – upita Buč.

– Pa, dolazio je juče na naš ranč – reče drugi čovek. – To je onaj putujući trgovac. Prodao je neke lonce našem kuvaru i zatim se vratio u grad. Verovatno je jutros krenuo dalje.

– Znači, trgovac je ubijen? – nepotrebno upita Kid.

– Pogođen je s leđa.

Plavokosom revolverašu odmah prođoše kroz glavu događaji u salunu »Star«, kada je krupni trgovac prešao na njegovu stranu i pomogao mu protiv Lukasovih ljudi.

– Da niste vi sa ranča »L«? – upitao je pridošlice.

– Ne radimo mi za Lukasa – osmehnu se kauboj. – Mi smo sa imanja »Slomljena potkovica«, više uz reku Brazos.

– Znam zašto pitate – osmehnu se prvi glasnik. – Mislite da su ga likvidirali Lukasovi ljudi. Čuli smo za onu gužvu u salunu kada vam je trgovac pomogao.

Kid ga pažljivo pogleda, ali ništa ne reče. Okrenuo se debelom pomoćniku i naredio mu:

– Dovedi nam naše konje iz štale, Velše. Ja i Džordž ćemo odjahati napolje da izvidimo stvar, a ti ostani ovde i čuvaj grad.

Debeli ga nezadovoljno pogleda, ali sleže ramenima i požuri ka gradskoj štali. Oni jahači vratiše se svojim konjima i nestadoše u

pravcu najbližeg saluna.

– Šta misliš? – upita Kid prijatelja.

– Što me pitaš? – mrzovoljno progunda Buč. – Znao sam da će se stvari komplikovati. Za mene je stvar jasna. To se tvoj prijatelj Lukas pobrinuo da olovom isplati nesrećnog trgovca.

– To znači da se Lukas neće smiriti – uzdahnu Kid. – Bar da nas je pustio do subote. Sada imam razlog više da ga likvidiram.

Pola časa kasnije, nekih dve milje južno od grada, Buč i Kid ugledaše lešinare kako kruže iznad jednog šipražja. Sjahali su i povelili konje sa druma. Počeli su da se provlače kroz gusto žbunje i onda odjednom ugledali trgovčevo telo kako leži licem prema zemlji. Nesrećni trgovao je, verovatno, ovde zastao da bi sačekao hladnije časove za nastavak puta. U blizini su stajala njegova natovarena kola, a dve mazge mirno pasle na maloj čistini.

Buč dodade uzde svom prijatelju i čučnu pored ubijenog. Smrt je zadesila trgovca brzo i bez najave. Metak ga je pogodio u potiljak. »Sigurno nije ni shvatio šta ga je udarilo«, pomisli odmetnik. Ubica mu se oprezno prišunja, ubio ga, a zatim umakao.

Odmetnik se uspravi i okrete se Kidu, koji je stajao nepomično i buljio u trgovčevo telo.

– Jadnik je ubijen pre možda najviše dva sata – reče Buč. – Telo

mu je još toplo.

– Znači da ni ubica nije daleko umakao – odvrati Kid. – Ja znam gde ga treba potražiti.

– Mislim na Lukasovom ranču? Sumnjam da se on odmah vratio tamo. Verovatno je znao da ćemo mi prvo posumnjati na rančera i njegove ljude.

– Pogledaj malo tragove unao-kolo – predloži mu Kid. – Ti si odrastao u brdima i razumeš se u to.

– Da – klimnu glavom Buč, ali se onda ponovo vrati ubijenom trgovcu i polako ga okrete na leđa. Lice ubijenog je bilo spokojno, kao da nije patio. Smrt je, očigledno, trenutno ugasila nesrećnikov život. – Možda ga je neko ubio zbog pljačke.

Buč raskopča mrtvačevu košulju i otkri kožni pojas za novac, koji se nalazio zakopčan oko njegovog struka. U pregradama je bilo nešto zelenih novčanica i desetak zlatnika. Dakle, ubica nije pretresao žrtvu. Zakopčavajući ponovo trgovčevu košulju, Buč razmače više njegov kožni kaput i tada mu pažnju privuče sjaj metala. Sa unutrašnje strane kaputa, zakačena za postavu, videla se zlatna zvezda, uokvirena metalnim prstenom, na kome su bila urezana slova »Savezni šerif SAD«. Znači, nevini trgovac nije bio ono za šta se predstavljao, već jedan od članova probrane čete saveznih šerifa, sa kojima su Buč i Kid stalno imali posla.

Odmetnik otkači zvezdu i uspravi se. Kid zinu od zaprepašćenja kada ugleda značku čuvara zakona. Za nju su ga vezivale samo neprijatne uspomene.

– Bogamu! – procedio je kroz zube.

– Rekao sam ti da imam neko loše predosećanje – smrknuto progundā Buč. – Taj čova je mogao da dođe ovamo i zbog nas.

– Sumnjam – neubedljivo odvra ti Kid. – Slušao sam da se ovuda kreću krijumčari oružja koji prebacuju puške u Meksiko. Verovatno je došao da njih uhodi. Uostalom, kako bi znao da smo mi ovde?

– Ako nije znao ranije, onda je to saznao posle one gužve u salunu – podseti ga Buč. – Verovatno je bezbroj puta video poternice sa našim slikama.

– Misliš da je sada krenuo po pojaćanje da bi nas pohvatao? – priseti se plavokosi revolveraš.

– Ko zna? Mogao je da pošalje i telegram iz Brazosa. U svakom slučaju, petak je poslednji dan našeg boravka u gradu. Stigle one pare ili ne, mi kidamo.

– Hoćemo li da pogledamo tragove ubice? – predloži Kid.

Buč samo klimnu glavom i uze uzde svog konja iz Kidove ruke, pa pognute glave i pogleda prikovanog za tle krete unaokolo. Kid ga je pratio na odstojanju.

Posle nekoliko minuta, Buč diže ruku uvis i revolveraš mu se približi. Prijatelj mu pokaza na zemlju. U

prašini su se videli otisci nećijih čizama koji su se udaljavali od mesta gde je ubijen trgovac, odnosno maskirani savezni šerif.

– Možda su to njegovi tragovi? – promrmlja Kid, koji se nije mnogo razumevao u čitanju otisaka.

– Nisu – odlučno reče Buč. – Tip koji je ostavio ove tragove imao je na čizmama mamuze. Vidiš ove linije iza otisaka? To je od mamuza, a pokojni šerif ih nije imao na čizmama.

Držeći se pronađenog traga, njih dvojica se ispeše na jednu uzvišicu i tu pronađoše ispaljenu čahuru od revolverskog metka. Tle je bilo ugaženo i videli su se i otisci kolena. Ubica je sigurno ovde bio u zasedi i pucao na šerifa. Imali su posla sa odličnim strelcem. Pogođak u glavu sa tridesetak jardi nije mogao biti slučajan.

Kada su se spustili sa druge strane uzvišice, pojahaše konje i, držeći se pronađenog traga, skretoše na severozapad, da bi najzad u daljini ugledali reku Brazos, čiji je krivudavi tok bio obeležen vrba ma i blatnjavim obalama, kao i mnoštvom barica, koje su se pod zracima sunca presijavale kao istopljeni bakar.

Idući za tragovima, stigli su do mesta gde je ubica prešao polusahlu reku. Na istom mestu i njih dvojica su se dočepala suprotne obale, ali ovde se trag gubio. Zlikovac je, očigledno, poterao konja kroz vodu da bi zavarao trag. Buč

je, međutim, bio uporan, pa je produžio da jaše plićakom. Posle kraćeg vremena, otkrili su mesto gde je napoznati napustio reku. Tragovi njegovog konja su vodili na sever.

Buč zastade i okrete se prijatelju.

– Izgleda da je otišao prema gradu. Pojaviće se tamo, ali sa suprotne strane.

– Dobro, ali odakle je došao? – zabrinuto upita Kid.

– I to ćemo ubrzo da saznamo – odvрати odmetnik, pa okrete konja i počeo da se vraća prema mestu gde su zagazili u reku. Ispostavilo se da je ubica napravio sličan manevar kada je dolazio prema druemu da bi postavio zasedu lažnom trgovcu. Posle nekoliko stotina jardi, spazili su otiske konjskih kopita koji su se spuštali ka reci. Jasan i skoro prav trag vodio je tačno prema zapadu, gde su se u daljini nazirali obrisi planinskih vrhova.

Buč se zagleda u tom pravcu i onda zamišljeno reče:

– Znaš li šta se nalazi tamo?

– Znam – klimnu glavom Kid. – Lukasov ranč. Video sam to na mapi u šerifovoj kancelariji. Samo, nismo morali toliko da jašemo da bismo to utvrdili. Od početka sam bio siguran da je ubica Lukasov čovek.

Buč pogleda prema nebu, sa koga je podnevno sunce nemilosrdno pržilo. Skinuo je svoj smeš-

ni šešir i nadlanicom obrisao oznojeno čelo. Njihovi konji, pognutih glava, lagano su gasili žeđ u muljevitim plićacima Brazosa. Kid izvadi dva cigariljosa iz kaputa i dodade jedan Buču. Pripalili su i odbijajući dimove razmišljali šta da preduzmu.

Odjednom, Buč reče:

– Znaš li da je onaj lažni trgovac znao ko smo mi.

– Kako to misliš?

– Da je verovao kako si ti pravi šerif i ja tvoj pomoćnik, sigurno ne bi oklevao da nam se krišom predstavi i eventualno zatraži našu pomoć.

– Ali, on je meni već pomogao u salunu protiv Lukasovih ljudi – opomenu ga Kid.

– Tačno – složi se Buč. – Verovatno se instinktivno stavio na tvoju stranu, ili te je možda prepoznao tek posle završene gužve.

– I šta ćemo sada? – nervozno reče Kid.

-- Vraćamo se u grad – odlučio Buč. – Možda ćemo prepoznati ubicu. Ionako nema smisla da idemo kod Lukasa. On ne bi ništa priznao.

U trenutku kada su Buč i Kid izjahivali iz Brazosa, žureći da stignu na mesto ubistva lažnog trgovca, u grad je sa suprotne strane ulazio Manolito.

Melez se zadržao kod prvih kuća i oprezno se obazreo na sve strane, proveravajući da li je neko

primetio njegov dolazak. Iza njega drum koji je vodio na sever iz Brazosa bio je pust i samo se u velikoj daljini nazirao oblačić prašine, koji je najavljivao kretanje nekog usamljenog jahača. Kod gradske štale muvali su se neki ljudi, ali su bili suviše zauzeti svojim poslom da bi obratili pažnju na meleza. Zbog vrućine, glavna ulica je bila pusta. Samo su se u hladovini, ispod nastrešnica duž drvenih trotoara, kretale neke žene, obavljajući svakodnevne kupovine.

Pošto je bio zadovoljan izviđanjem, Manolito klimnu glavom i potera konja prema zgradi hotela »Omega«, čija se oronula fasada nije razlikovala od sličnih na susednim kućama.

Manolito ne sjaha pred hotelom, već potera konja u sokače između hotelske zgrade i susedne bakalnice. Tu je skočio na zemlju i zavezao konja za ogradu hotelskog zanjeg dvorišta. Nije želeo da mu životinja ostane pred hotelom, niti da je smesti u gradskoj štali. Uostalom, računao je da će njegovo zadržavanje u hotelu biti kratkotrajno. Kada nastane gužva oko dvoboja između šerifa i Hamelsa i pošto šerif i njegov pomoćnik budu smaknuti, u opštoj gužvi će neopaženo umaći iz grada.

Virnuo je iza ugla hotela i, pošto je proverio da u blizini nema nikoga, pošao je prema ulazu.

U polumračnom holu nije bilo nikoga od gostiju, samo je za portir-

skim pultom sedeo vlasnik Čip Logan i nešto pisao u knjizi gostiju.

Važnim koracima Manolito priđe pultu i nakašlja se. Logan podiže glavu i iznenađeno ga pogleda. Video je pred sobom prašnjavog kauboja, u prilično odrpanoj odeći.

– Molim? – upitao je.

– Hoću jednu sobu – reče Manolito.

– Da nisi ti Lukasov čovek? – upita ga vlasnik. – Čini mi se da sam te video sa njegovim kaubojima. Šta ćeš u mom hotelu?

– Više ne radim kod Lukasa – odvrati Manolito. – Posvađali smo se. Zato ću prenoćiti ovde i sutra idem iz Brazosa.

– Tako, dakle – promrmlja Logan. – U redu. Meni je svaki gost dobrodošao. To će te koštati, prijatelju, dva dolara na dan.

– Kako? – zagrcnu se Manolito. – Znam da naplaćujete samo dolar za sobu.

– Posle tebe ću morati da menjam posteljinu – naroguši se Logan. – Ako ti se ne sviđa cena, idi preko puta.

– Dabome, kada ste vi jedini hotelijer u Brazosu – progundā melez. – U redu, uzimam sobu. Ali, mora da bude lepa i sa pogledom na ulicu.

– Dobićeš je – klimnu glavom Logan. – Samo, plaćanje je unapred.

Manolito uzdahnu i izvuče iz džepa jedan od zlatnika koje je juče dobio od Lukasa, pa ga baci

na pult portirske lože.

Logan razrogači oči kada je ugledao zlatnik od dvadeset dolara.

– Oho! – uzviknuo je hotelijer. – Da nisi danas nekoga opljačkao, prijatelju?

– Nisam, nisam – brzo reče Manolito, a u sebi se pokajao što nije imao dovoljno hrabrosti da jutros pretrese ubijenog trgovca, koji je sigurno kod sebe imao para. – Dobio sam zaostalu platu od Lukasa.

Logan mu promeni zlatnik i, pošto je kusur strpao u džep, melez uze ključ od sobe. Već je bio krenuo ka stepenicama koje su vodile na sprat, kada se nečega prisetio.

– Da li imate možda viskija? – upitao je, znajući da mu je potrebno nešto što bi mu ulilo hrabrost za zadatak koji ga je čekao. A i uspomena na ubijenog trgovca počela je da ga pomalo peče.

– Imam – odvrati Logan. – Boca staje pet dolara.

– Šta? – uzviknu Manolito. – Pa, u salunu je samo tri dolara.

– Ti onda idi u salun – mirno odvrati Logan.

Melez se vrati pultu i spusti na njega srebrnjak od pet dolara. Logan se saže i sa jedne police ispod pulta izvuče prašnjavu bocu jeftinog viskija.

– Čašu imaš u sobi – objasnio mu je.

Manolito zgrabi bocu i, mumlajući psovke u bradu, hitro se pope na sprat.

U polumračnom hodniku pronašao je sobu broj 5, koja je bila naznačena na metalnoj pločici ključa. Brava škljocnu i ubica se nađe u omanjoj prostoriji. Od nameštaja, tu je bio samo jedan drveni krevet, a na sredini sobe rasklimani sto i dve stolice.

Melez zaključa vrata za sobom, uze jednu stolicu i namesti je ispod brave. Pošto se tako obezbedio od neželjenih gostiju, on spusti bocu viskija na sto i priđe prozoru. Podigao je platnenu roletnu i virnuo napolje. Ulica je i dalje bila pusta. Kako je dan osvajao, građani Brazosa su mudro izbegavali nemilosrdno sunce i sklanjali se u hladovinu. Imao se utisak kao da je čitavo naselje obamrlo u iščekivanju večernje svežine.

Ubica se vrati stolu, otčepi bocu i dobro poteže iz nje. Kada je osetio da mu oštro piće kao vatra pali stomak, on zadovoljno promrmlja.

Zatim je privukao sto i stolicu do prozora, odigao donje krilo jedno desetak inči, a roletnu spustio do same donje ivice prozorskog krila.

Seo je u stolicu i sa svoje osmatračnice ponovo bacio pogled na ulicu. Preko puta, nešto niže niz ulicu, videla se zgrada suda. Pred vratima koja su vodila u šerifovu kancelariju stajao je debeli Nat Velš i kao da je dremao. S vremena na vreme podigao bi svoju mesnatu ruku i terao muve koje su mu zujale oko lica.

– Taj mi neće smetati – glasno

reče Manolito.

Otpio je samo jedan gutljaj i ob-
risao usta. Znao je da bi mu piće
pokvarilo preciznost u gađanju i
možda ga navelo na nepromišlje-
ne korake, koji su mogli skupo da
ga koštaju.

Jedna muva je dosadno zujala
na prozorskom staklu. Manolito
uzdahnu i počeo da drema.

* * *

Samo što je svanulo, revolveraš
Kris Hamels je ustao. Na brzinu se
razmrdao, pazeći pri tom da mu
ramena budu elastična, a ruka ko-
jom je potezao kolt u dobroj formi.
Zatim se umio na pumpi pozadi
kaubojske spavaonice i vratio u
svoju usamljenu brvnaru. Tamo je
sa police uzeo kutiju metaka i kre-
nuo nekih pola milje dalje od kuće
na ranču, do obale malog potoka
koji je bio skoro već presušio.
Samo je tanka traka vode lenjo
tekla niz malu jarugu u pravcu
reke Brazos.

Revolveraš spusti kutiju na je-
dan kamen, izvadi iz džepa kaputa
crnu kožnu rukavicu i navuče je na
desnu šaku. Minut ili dva brzo je
otvarao i zatvarao šaku, dok se
ova nije dobro ugrejala i dok mu
krv u čitavoj ruci nije počela užur-
bano da struji. Onda je izvadio kolt
i obazreo se oko sebe, tražeći
neki pogodan cilj. Ubrzo je otkrio
ono što je želeo. Bilo je to jedno
tanko suvo drvo čije su se granči-

ce bočno širile, nalik na ruke čo-
veka. Drvo je bilo udaljeno nekih
dvadeset pet jardi od mesta gde je
Hamels stajao, a njegove suve
grančice nisu bile deblje od prsta
na ruci.

Revolveraš zauze položaj. Noge
su mu bile malo raširene, a telo
lako pognuto napred. Desna šaka
u rukavici visila mu je pored nisko
pripasane futrole.

Hamels počeo polako da broji u
sebi. Kada je došao do tri, ruka mu
munjevito polete, prsti stegoše dr-
šku kolta i ne prekidajući pokret
on upravi oružje prema onom dr-
vetu i počeo da puca.

Hici se sliše u jedan jedini pra-
sak i, sekundu-dve kasnije, revol-
ver je bio već prazan. Ted kada je
vratio kolt u futrolu, revolveraš po-
gleda u drvo koje je gađao. Zado-
voljno se osmehnuo. Šest tankih
grančica bilo je pogođeno njego-
vim mecima. Veći su komadi odle-
teli u stranu, ali su na dve grančice
prelomljeni delovi još visili o kori.

Onda je nastavio da puca i tek
kada je kutija sa mecima bila
prazna, Hamels prekide sa vežba-
njem.

Vratio se u svoju brvnaru i po-
čeo da čisti skoro usijani revolver.
Pola časa kasnije, oružje je pono-
vo bilo potpuno spremno za akci-
ju. Pažljivo je napunio burence,
proveravajući svaki metak da li je
ispravan, i vratio ga u futrolu.

Na kraju je otišao do kuhinje na
ranču i popio dve ~~solje~~ **jake** crne

kafe, osedlao konja i uputio se prema drumu koji je vodio u Brazos.

Prve kuće naselja ugledao je jedan čas kasnije. Ujahao je u glavnu ulicu i zaustavio se pred zgradom suda. Međutim, tamo ga je čekalo razočarenje.

Nat Velš ga obavesti da su šerif i njegov pomoćnik nešto ranije odjahali iz grada zbog nekog ubistva. Revolveraš, koji je dotle bio napet kao čelična opruga, odjednom oseti veliki umor i strese se čitavim telom.

Nije mu preostalo ništa drugo nego da čeka. Vezao je svog konja ispred malog restorana, tamo lako doručkovao pa se onda uputio do saluna »Star«, gde je zauzeo mesto za stolom iza prašnjavog izloga, odakle mu se pružao pogled na čitavu ulicu.

Pošto su časovi sporo prolazili, Hamels prihvati ponudu nekih gostiju i malo je s njima bacao kockice. Onda se vratio svojoj omiljenoj zabavi, ređanju pasijansa. Već je izgubio račun koliko je puta poredao karte. Bio je nezadovoljan što mu se pasijans retko otvarao. Za sve vreme popio je samo jednu čašu piva, uzimajući po jedan gutljaj svakih desetak minuta.

Ipak, Kris Hamels je bio po prirodi strpljiv čovek, što mu je veoma pomagalo u njegovoj profesiji, a istovremeno vrlo oprezan, tako da je tek bio završio svoju jedinu

čašu piva kada su Buč i Kid prošli lagano glavnom ulicom i s naporom sjahali ispred šerifove kancelarije, očevidno premoreni dugim truckanjem u sedlu.

Čekanje je išlo na živce i Manolitu. Samo, melez nije bio tako čvrste volje kao revolveraš. Sve se češće prihvatao boce, tako da ga je viski već bio prilično uhvatio kada su dvojica čuvara zakona u Brazosu stigla u grad.

No, čim ih je ugledao, Manolito se odmah otreznio. Skinuo je svoj šešir, bacio ga na pod, onda strgao vratnu maramu i njom obrisao lice i ruke. Bolje se namestio u stolici, a ruka sa revolverom počivala je na prozorskoj dasci.

Video je kako se Buč i Kid penju uz stepenice i zatim nestaju iza vrata šerifove kancelarije. Odmah zatim iz saluna se pojavio čovek u crnoj košulji i kožnom prsluku. Sunce se presijavalo na izglačanoj dršci njegovog kolta. Tek upaljena cigareta visila mu je iz jednog ugla stisnutih usana.

Bio je to Kris Hamels.

Revolveraš otvori vrata kancelarije i nestade u njoj, a Manolito porovo obrisao čelo, koje mu se orosilo krupnim graškama znoja.

Buč i Kid su taman nasuli viski i zavalili se u svoje stolice kada je ušao revolveraš.

Kid podiže oči i sretne se sa ledenim pogledom plaćenog ubice. Prepoznao je Lukasovog telohranitelja i odmah shvatio zbog čega

je ovaj došao.

I Buču je situacija smesta bila jasna. Ostao je u svojoj stolici, ali mu je desna ruka neopaženo skliznula bliže revolveru.

– O, zdravo, Hamelse – reče Sandens Kid i gurnu bocu preko stola. – Naspi sebi jednu čašu.

Dok je ovo činio, plavokosi odmetnik je brzo razmišljao. Hamels je došao u grad da ga ubije. Sukob nije mogao da izbegne, mada mu nije bilo stalo da se obračunava sa čovekom koji mu je mogao biti kolega u profesiji. Ako ne prihvati revolverašev izazov, izgovarajući se šerifskim položajem, to bi moglo da mu sruši reputaciju u gradu, a to bi značilo i propast planirane pljačke novca. Bio je miran, verovao je u sebe i svoju brzinu i smatrao je da je bolji od Hamelsa.

Iz misli ga trže revolverašev glas:

– Ja uvek pijem posle.

Rekavši ovo, Hamels gurnu bocu levom rukom nazad.

– Kako hoćeš – Kid sleže ramenima i ponovo napuni svoju čašu. Pogledao je u Buča i video da mu prijatelj prekorno vrti glavom. Ipak, odmetnik pruži svoju čašu i Kid mu je napuni. – Dobro, šta želiš?

– Ti vrlo dobro znaš zašto sam došao – odvrati Hamels.

Kid u jednom gutljaju iskapi svoju čašu, spusti je na sto pa se osmehnu.

– Recimo da znam – promrmljao je. – Ali, zbog čega ti se gine po

ovako lepom sunčanom danu?

– Meni se ne gine – procedi kroz zube revolveraš. – Kao ni tebi.

– Zašto si onda toliko navalio? – upita Kid, ne prestajući da se osmehuje. – Ja sam već zaboravio kada sam poslednji put imao neki dvoboj.

– Utoliko gore po tebe – nastavio je Hamels svojim bezbojnim glasom. – Mogu da te obavestim da sam čitavo jutro vežbao i potrošio kutiju metaka.

– A ja sam čitavo jutro jahao – smrče se Kid. – I jedva držim ovu čašu u ruci.

– Slušaj, Hamelse – javi se sada Buč. – Vidiš da čoveku nije do pucnjave i šta si toliko navalio?

– Dobio sam naređenje od gazde – odgovori revolveraš ne okrećući glavu prema Buču. – Što pre obavim ovaj posao, to ću ranije moći da se vratim kući.

– Nešto si mnogo samouveren, prijatelju – dobaci mu Buč. – Nego, znaš li šta se obično dešava kada neko ubije šerifa bez povoda? Ljudi bi mogli da te linčuju.

– Neće me linčovati dok iza sebe imam Zika Lukasa – odvrati mršavi ubica.

Za to vreme Kid je izvadio cigariljos, kresnuo šibicu i polako odbio prvi dim. Osmehnuo se i predložio revolverašu:

– Možemo li da stvar rešimo presnicama?

– Ja se nikada ne tučem – prezrivo odvrati Hamels. – To je za

prostake.

Kid uzdahnu i bespomoćno raširi ruke.

– Šta ti onda mogu, prijatelju? – rekao je. – Sam si izabrao ovaj dan da okončaš svoje lutanje po ovom svetu.

– Dakle, izlaziš li napolje? – upita ga ubica.

– Čekaj malo – umeša se Buč. – Da nisi ti možda jutros smakao onog putujućeg trgovca?

Revolveraš se vidno trže i po prvi put okrete glavu prema Buču. Svojim bezbojnim glasom polako je izrecitovao:

– Ja ubijam ljude samo u poštenom dvoboju. Tog trgovca i ne poznajem.

Dvojica odmetnika mu poverovашe. Osetili su da je Hamels ipak pravi profesionalac i da se trudi da, koliko god može, na svoj način pošteno zaradi novac revolverom.

– Ako nećeš gužvu na glavnoj ulici, možemo da izađemo iz grada – predložio je sa svoje strane Hamels.

– Mrzi me da ponovo jašem – uzdahnu Kid. – Tu, dole, je najzgodnije.

– Dobro, čekaću te.

Revolveraš se okrenuo i lagano pošao prema vratima, ali Buča i Kida nije ispuštao iz vida. Kada su se vrata za njim zalupila, Buč besno opsova.

– Još nam je i ovo trebalo – zabrinuto je pogledao u prijatelja. – Čuo si ga šta kaže. Vežbao je celo

jutro.

– Ako – mirno odgovori Kid. – Talentima nije potrebna vežba.

– Ali, mišići su ti kruti od jahanja. Popio si i nekoliko čašica.

– Nisam jahao na rukama – odvrati Kid i ustade. Zgrabio je bocu i nategao iz nje. – Ovo je dobro za cirkulaciju.

– Dobro – rezignirano uzdahnu Buč. – Idem i ja da pazim na pravila igre. Šta znaš, možda se onaj Lukas odlučio za neki skriveni adut.

– Što se tiče Hamelsa, ne verujem u neku prevaru – promrmlja Kid, vadeći oružje i proveravajući da li je sve u redu. – Ipak, reći ću mu nešto što će ga možda uzdrmati.

Plavokosi odmetnik skide svoj prašnjavi kaput i prebaci ga preko stolice, pa, pošto je malo mahao rukama po vazduhu da ih razmrda, dade znak Buču da krenu.

Spustili su se niz stepenice do drvenog trotoara i tamo zastali. Ugledali su Hamelsa kako stoji nasred ulice ispred hotela »Omega« i čeka.

– Predložiću mu da sam izabere stranu – reče Kid.

– Čemu tolika velikodušnost? – usprotivi se Buč. – Sigurno će hteti da te namesti prema suncu. Zar nije već u dobroj prednosti što je vežbao i odmarao se, dok si se ti lomatao po preriji.

– Meni sunce ne smeta – nehajno odvrati Sandens Kid. – Uostalom, zar ti moje ime ništa ne govo-

ri. (Sandens na engleskom znači »sunce koje igra« ili »treperavo sunce«)

– Nadam se da si u pravu – progundā Buč.

Krenuli su trotoarom prema hotelu. Kada su se našli pekoputa njega, Buč zastade u senci nastrešnice jedne bakalnice, a Kid siđe na ulicu.

Plavokosi odmetnik priđe svom protivniku i zastade ispred njega.

– Pošto si bio pošten i rekao mi da si jutros dobro vežbao, name-ravam da te častim – reče Kid.

– Čime?

– Dajem ti pravo da biraš stranu.

– Ti si lud – odvrati Hamels. Onda sleže ramenima. Pogledao je prema suncu, koje mu se nalazilo iza leđa, i onda rekao: – Dobro, ja ostajem ovde. Ti ideš na onu stranu.

– Koliko rastojanje? – interesovao se plavokosi odmetnik.

– Koliko ti hoćeš – odvrati ubica.

– Onda, dvadeset koraka.

Hamels klimnu glavom i pogleda prema Buču, koji je stajao na trotoaru, oslonjen leđima o drveni stub nastrešnice. Pokazao je palcem prema odmetniku i rekao:

– Nadam se da se tvoj prijatelj neće umešati?

– On je drugi po redu, Hamelse – osmehnu se Kid. – Tek kada mene smakneš, imaćeš posla i sa mojim prijateljem.

– Slažem se – pristade Lukasov čovek.

Kid se okrete da pođe. Onda, kao da se priseti nečega, zastade.

– Ne bi bilo učtivo da ti se ne predstavim pre nego što počnemo da pucamo – rekao je revolverašu.

– Ja sam inače poznatiji kao Sandens Kid.

Rekavši ovo, plavokosi odmetnik se okrete i poče da se udaljava brojeći korake.

Kris Hamels ostade zabezeknut. Delovao je kao da ga je grom ošinio iz vedrog neba. Buč, koji nije mogao da čuje šta su njih dvojica razgovarali, ipak je jasno video zaprepašćenje na revolveraševom licu. Hamels je vrlo dobro znao ko je Sandens Kid. U krugovima profesionalnih revolveraša isuviše se mnogo pričalo o plavokosom odmetniku i njegovoj veštini u baratanju koltom.

Kid se zaustavi na dvadesetom koraku i okrete se protivniku. Video je kako se Hamels nervozno premešta s noge na nogu i osmehnuo se. Njegovo predstavljanje je delovalo. Po prvi put od dolaska u grad, a možda i prvi put u svojoj karijeri, koščati revolveraš osetio je strah.

– Spreman sam! – viknu Kid.

Hamels proguta pljuvačku i polako klimnu glavom.

Buč hitro prelete očima po ulici. Video je samo na vratima saluna nekoliko ljudi koji su izašli privučeni prizorom na ulici, a i debeli Nat Velš stajao je kod suda i gledao niz ulicu. Buč vrati pogled pre-

ma protivnicima, ali dok su mu oči klizile preko fasade hotela, on primeti na jednom prozoru mali blesak. Vrlo dobro je znao da je to blesak sunca na metalu, a taj metal mogao je samo da bude cev nekog oružja. Bučove oči se hitro vratiše prema onom hotelskom prozoru. Baš u tom trenutku učesnici dvoboja su se mašili koltova.

Posmatračima kod saluna izgledalo je da je plavokosi šerif zakasnio. U Hamelsovoj šaci sa kožnom rukavicom već se bio stvorio kolt kada je Kid oružje tek izvadio iz futrole.

Ali, pre nego što je iz cevi Hamelsovog kolta suknuo plamen, Kidov revolver grmnu. Plavokosi odmetnik nije ni ispružio ruku, već je gađao sa boka, dok mu se šaka nalazila u visini futrole.

Na grudima mršavog revolveraša pojavi se oblačić prašine od udara metka. Skoro istovremeno, i njegov kolt grmnu. Kidu odlete šešir sa glave, a Hamels načini jedan korak napred i ruka sa revolverom ponovo mu se uspravi. Pre nego što je uspeo da opet povuče okidač, drugi Kidov metak, ovoga puta bolje nišanjen, pogodi Hamelsa pravo u čelo.

Revolveraševa glava se zabaci unazad od udara zrna. Trenutak dva kao da je buljio u plavo beskrajno nebo, a onda mu glava klopu. On pade, zabivši lice u uličnu prašinu.

Čim je odjeknuo prvi pucanj,

Buč pogleda prema protivnicima. Srce mu je pre toga bilo stegnuto, ali od početka nije imao predosećanje da će se ovo loše završiti po Kida. Radosno je video da je Hamels prvi pogođen. Sačekao je da revolveraš padne, pa da ponovo pogleda prema hotelskom prozoru. Kid se za to vreme sagao da dohvati šešir sa zemlje.

Ako su posmatrači na vratima saluna »Star« bili skamenjeni od zaprepašćenja, a čitav dvoboj je trajao samo nekoliko sekundi, onda ih je Manolito iza prozora svoje hotelske sobe u tome nadmašio. Otvorenih usta i razrogačenih očiju, melez je buljio u Hamelsovo nepomično telo u prašini i tek posle nekoliko trenutaka se trgao i prisetio zbog čega je došao. Prešao je jezikom preko ispucalih, debelih usana i polako ispružio ruku sa revolverom, oslanjajući cev na prozorsku dasku. Video je plavokosog šerifa kako se uspravlja i otresa prašinu sa svog šešira pre nego što će ga staviti na glavu.

Nišan Manolitovog revolvera poklopi se sa Kidovim leđima. Krajičkom oka video je ljude kako skaču sa trotoara kod saluna i trče prema šerifu i ubijenom revolverašu, a onda se njegov kažiprst zateže na okidaču ogromnog mornaričkog kolta.

Manolito je čuo pucanj i u magnovenju pomislio da je to njegov kolt opalio. Onda se zagrcnuo. Na

masnom vratu odjednom se pojavi rupa. Iz nje linu krv. Gonjen inercijom, melezov kažiprst povuče okidač. Pošto je to bio samo refleksan pokret, metak iz oružja zviznu kroz vazduh i zari se u prašinu čitav jard daleko od Kidovih nogu.

Zajedno sa pucnjem Manolito-vog kolta odjeknuo je još jedan hitac sa trotoara preko puta hotela. To je ponovo progovorio Bučov revolver. Ovaj odmetnikov metak zari se sada Manolitu u grudi, jer je podmukli ubica posle prvog pogotka odskočio na stolici.

Melez se prevrte i sa stolicom pade na pod. Kolt mu skliznu sa prozorske daske. Pošto je udario o nastrešnicu ispred hotelskog ulaza, odbi se od nje i odlete čak do sredine ulice.

Gore, u sobi, Manolito se još jednom prevrte na podu. Ruka mu se polako podiže prema kaputu, koji je bio prebačen preko stola i jednim krajem dodirivao pod. Već obamrli melezovi prsti zgrabiše kaput i povukoše ga.

Manolito još jednom zakrklja. Krv iz rana na vratu i grudima šiknu u jačem mlazu. Sledećeg trenutka, bio je mrtav.

Iz džepa kaputa ispadoše zlatnici koje je dobio od Zika Lukasa. Jedan se otkotrlja čak do vrata.

* * *

Na ulici je zavladao pravi metež. Građani su istrčavali iz kuća i rad-

nji, a oko ubijenog revolveraša okupila se čitava gomila.

I dok je Kid razočarano razgledao svoj šešir i kažiprst provlačio kroz rupu na njegovom vrhu koju je načinio Hamelsov metak, građani Brazosa su ga oduševljno pozdravljali i tapšali po leđima.

Plavokosi odmetnik ih prezrivo odmeri i počeo da se probija ka trotoaru gde je stajao Buč. Svi mu sa strahom i poštovanjem načiniše mesta i on se stvori pored prijatelja.

– Šta je to bilo? – upitao je Buča.
– Video sam da ti pucaš, a, čini mi se, jedan metak se zario blizu mene.

– Nije ti se pričinilo – odvrati Buč, koji tek tada vrati revolver u futrolu. Pokazao je glavom ka hotelu i dodao: – Neko je odande hteo da te smakne jer Hamelsu to nije pošlo za rukom.

Kid skoči sa trotoara i viknu Buču:

– Idemo da vidimo ko je to!
– De, ne moraš da žuriš – polako odvrati njegov prijatelj i side na ulicu. – Taj će nas gore sigurno čekati.

Shvativši Bučovu primedbu, plavokosi odmetnik se osmehnu i njih dvojica kretuše ka hotelu. Odande im u susret dotrča jedan čovek, noseći sa dva prsta dugački mornarički kolt koji je ispao Manolitu.

– Hej, šerife! – uzbuđeno počeo pridošlica, tutnuvši Kidu oružje

pod nos. – Ovo sam našao na ulici. Ne znam čiji je.

– Ja znam – progundā Buč i uze ogromni kolt od čoveka. Razgledao ga je nekoliko trenutaka i zavртеo glavom. – Bogamu, ovo je kalibar 12. Da te je to zrno pogodilo, imao bi lepu promaju u glavi. Možda bi ti to i trebalo. Suviše si usijana glava.

Kid nešto nezadovoljno frknu, a Buč zatače Manolitov kolt za pojas i oni nastaviše do hotela. Već su bili kod ulaza kada ugledaše debelog Nata Velša kako im žuri u susret. Velš zgrabi Kidovu ruku i poče da je drmusa, dok su mu se sa debelih usana slivala bujica reči:

– Bravo, šefe! Sve sam video! Bili ste sjajni. Samo je jedan čovek mogao da bude brži od Krisa Hamelsa.

– Koji to čovek? – upita sumnjičavo Kid.

– Pokojni šerif Kalagan, vaš prethodnik, pričao mi je za nekoga Sandens Kida. Slušao je da je on sada najbrži revolveraš na čitavom Zapadu.

– Da, i mi smo slušali o njemu – brzo reče Buč, pažljivo zagledajući debeljka ne bi li na njegovom mesnatom licu pročitao šta u stvari misli. Zato je brzo skrenuo razgovor na ddrugu temu: – Ti se pobrini za Hamelsovo telo.

– To je pogrebnikova stvar – nezadovoljno progundā Velš. – Leševi u gradu su u njegovoj nadlež-

nosti.

– Ali, ima jedan leš koji je u tvojoj nadležnosti – primeti Kid. – Uzmi konja povedi još jednog slobodnog pa kreni južno od grada. Posle dve milje ugledaćeš lešinare kako se vrte oko jednog mesta pored drumā. Tu leži onaj ubijeni putujući trgovac. Pobrini se da ga pažljivo prebaciš u grad i predaš pogrebniku.

Debeljko otvori usta da nešto kaže, ali se predomisli i samo klimnu glavom. Okrenuo se i, za svoju ogromnu telesinu, neobično hitro otrčao prema gradskoj štali.

Buč i Kid uđoše u hotel. U holu ih je dočekao usplahireni vlasnik Čip Logan.

– Brzo gore, šerife! – rekao im je. – Čuo sam pucjavu sa sprata i otišao gore, ali nisam mogao da uđem u sobu broj 5.

– Ko je tamo? – upita Buč.

– Danas se tu smestio jedan čovek sa Lukasovog ranča – objasni hotelijer. – Neki melez. Rekao mi je da je napustio posao i došao u grad.

Pračeni Loganom, dvojica odmentika se popeše na sprat. Ne obraćajući pažnju na vlasnikove proteste, Buč udarcima noge razvali vrata. Čulo se kako je stolica odletela u stranu. Oni upadoše unutra. Ugledali su Manolita kako u lokvi krvi leži na leđima. Njegove iskolačene oči buljile su u tavanicu, koju više nije mogao da vidi.

Preko njihovih ramena virnu ho-

telijer.

– Da, to je on – potvrdio je pogledavši ubijenog Manolita. – Nego, odakle mu toliki zlatnici? – dodao je gledajući u rastureni novac po podu.

– Znači, Lukas je ipak hteo da ima jednog keca u rukavu – promrmlja Kid. – Platiće mi za ovo!

– Javi pogrebniku da za njega i ovde ima posla – reče Buč hotelijeru.

Sišli su. Na ulici se gomila već razilazila jer je bilo odneto Hamelsovo telo. Diskusija se zato nastavila po salunima, u prijatnijoj hladovini i uz krige piva.

Dok su se peli prema kancelariji, Buč i Kid videše Nata Velša kako izjahuje iz gradske štale, vodeći za sobom još jednog konja. Otpratili su pogledom debelog pomoćnika i zatim ušli u kancelariju.

Nat Velš se nije zadržao mnogo na mestu gde je ležao ubijeni putujući trgovac. Skinuo je cebe sa slobodnog konja i prebacio ga preko ubijenog. Ondā je pucnjevima oterao lešinare koji su kružili iznad male čistine pa se popeo na konja i požurio prema reci.

Na drugoj obali, pošto se nekoliko puta osvrnuo, Velš obode životinju i potera je pravo ka ranču Zika Lukasa.

Jedan čas kasnije, sav u znoju i prašnjav, debeli pomoćnik zaustavi konja ispred velike zgrade na ranču. Iz kuće se pojavi lično Lukas i zastade na širokoj verandi,

čekajući da mu Velš priđe.

Debeljko prvo skide šešir i nadlanicom obrisao lice, a zatim reče:

– Treba nešto da vam javim, gospodine Lukas.

– Mislim da pogađam kakve vesti donosiš – osmehnu se rančer. – Javljaš mi da je tvoj cenjeni šef poginuo, zar ne?

Velš zavrte glavom, a Lukasovo lice lako preblede. Po izgledu pomoćnikovog lica, shvatio je da glasnik donosi loše vesti.

– Naprotiv, gospodine Lukase – reče debeljko. – Naš šerif je zdrav i čitav, a vaš revolveraš je ostao da leži na ulici.

– Šta?! – dreknu Lukas – Šerif je ubio Hamelsa?! To nije moguće!

– Njegov prijatelj je ubio i vašeg Manolita – dodade Velš. – Izgubili ste dva čoveka.

– Do đavola! – besno opsova Lukas. – Prosto ne mogu da verujem svojim ušima. Jesi li siguran?

– Dozvolite da uđem u kuću i da se malo odmorim u hladovini – mirno odvrati debeljko. – Kada budete čuli šta imam da vam kažem, shvatićete kako nije nimalo čudno ono što se danas dogodilo u Brazosu.

Zapanjeni rančer samo klimnu glavom i njih dvojica uđoše u kuću. Velš se umorno stropošta u stolicu, a Lukas mu se skoro uneše u lice.

– Govori! Ne mogu više da čekam.

– Čovek koji je ubio Krisa Hamelsa bolji je revolveraš od njega – svečano izjavi Velš.

– O kome to govoriš? – zaurla Lukas. – Nije valjda o šerifu?

– Baš o njemu – potvrdi Velš. – Samo, naš šerif se ne zove Hari Longbaf. Poznatiji je pod imenom Sandens Kid, a njegov prijatelj, inače moj kolega, nije niko drugi do Buč Kasidi.

– Šta?! – zapanji se rančer. – Sandens Kid i Buč Kasidi ovde u Brazosu?! Čitao sam o njima dvojici u novinama, ali oni operišu gore na severu. U Koloradu, mislim.

– Sada su ovde – odvrati Velš i iz džepa košulje izvadi presavijeni komad hartije. Dodao je hartiju rančeru i ovaj je nestrpljivo razvi. Bila je to poternica za dvojicom odmetnika. – Oni su spalili primerak koji je bio u šerifovom stolu. Ja sam ovaj sačuvao u svom stolu. Nisu znali za njega.

– Tako, dakle – promrmlja Lukas, koji se bio malo povratio. – Sada stvari postaju mnogo jasnije.

– Njih dvojica su se pojavila u gradu baš kada se odigrala pljačka banke – reče Velš, gledajući značajno u Lukasa. – Verovatno su došli zbog one pošiljke novca za rudnik »Gold Krik« i kada su vaši ljudi . . . ovaj, razbojnici napali banku, oni su ih pobili plašeći se da im oni ne preotmu plen. Nisu znali da novac još nije stigao u

Brazos.

– I ostali su u gradu da sačekaju novčanu pošiljku – dopuni ga Lukas – Danas je sreda, a pare stižu u petak. Znači, imamo vremena da im namestimo klopku.

– Dodao bih još nešto – javi se Velš. – Pokojni šerif Kalagan se baš spremao da onog dana kada je poginuo organizuje pretraživanje okoline jer je dobio vesti da se u brdima nalazi banda Brajta Merfija. Verovatno su ova dvojica u vezi sa njima.

Rančer počeo da šetka po sobi. Najzad se zaustavio ispred debeljka i polako rekao:

– ~~Sačekamo~~ da novac stigne u grad. Onda će se sigurno pojaviti i taj Merfi sa svojim ljudima. Kid i Kasidi će morati da izvrše pljačku još istog dana jer novac u subotu ide za rudnik da bi se isplatili radnici. Ako likvidiram te varalice i Merfijevu bandu, onda će banka biti moja . . . i čitav grad . . . čitav ovaj kraj!

– Bićete najpopularniji čovek u ovom delu Teksasa – zajedljivo se osmehnu Velš.

– Tako je – zaneseno potvrdi rančer. – Nego, i ti ćeš biti uključen u moj plan. Ako sve ispadne kako treba, sleduje ti bogata nagrada i mesto glavnog šerifa.

Nat Velš počeo blaženo da se osmehuje.

Ostatak dana protekao je u Brazosu veoma mirno. Predveče se

vratio Velš sa lešom putujućeg trgovca, za koga su samo Kid i Buč znali da je bio savezni šerif. Položili su lažnog trgovca u neobojeni sanduk od čamovine, u kakvim su već ležali Kris Hamels i Manolito. Onda je pogrebnik natovarao sanduke na svoja kola i u pratnji Buča, Kida i još nekolicine radoznalaca odvezao se na obližnje groblje, koje se nalazilo na brdašcu izvan grada. Tu su se ova trojica pridružila čutljivoj četi pokojnika koja se tamo zauvek odmara la.

Sutradan, u četvrtak, samo što su Buč i Kid stigli posle doručka u šerifovu kancelariju i zavalili se u stolice sa prvom jutarnjom čašom viskija u ruci, na vratima se začu kucanje.

Vrata se otvoriše i unutra oprezno virnu niko drugi do mali Čik Elmo, član bande Brajta Merfija. Dvojica odmetnika se prvo nasmešiše, a onda se Bučovo lice smrče.

– Šta ćeš ti ovde, Elmo? – oštro je upitao čovečuljka. – Da se nisi uželeo zatvorske ćelije?

– Dobar dan, šerife – odvrati Elmo i hitro zatvori vrata za sobom. – Zar se tako dočekuju prijatelji?

– Privuci tu stolicu i sedi – ponudi ga Kid i gurnu bocu preko stola. – Kako su momci?

– Loše – odvrati čovečuljak. – Postali su nestrpljivi i, pošto se vas dvojica niste javljali, poslali su

mene da vidim šta se ovde događa.

– Pa, baš dobro što si došao . . . – počeo Kid, ali ga Buč prekide pokretom ruke.

– Da, dobro je što si došao – nastavio je sam. – I mi ovde imamo loše vesti. Novac za rudnik će stići tek kroz nedelju dana – ne obraćajući pažnju na Kidov iznenađeni pogled, Buč brzo dodade:

– To je jedina loša vest. Ostale su dobre.

– Kako to misliš? – razočarano upita Elmo. – Pa, moramo da dreždimo još nedelju dana, kažeš. – Već nam je ponestlao hrane . . .

– Još malo strpljenja – odvrati Buč. – A što se tiče dobrih vesti, ja i Kid smo jedina vlast u gradu. Imamo slobodan pristup u banku kad god hoćemo. Čim pare budu stigle u Brazos, verovatno će nama poveriti da ih čuvamo u banci dok ih ljudi iz rudnika ne preuzmu.

– Tako je, bogamu! – oduševio se Elmo. – U pravu si, Buče. Vi ćete nam olakšati čitav posao.

– Bićete tačno obavешteni kada treba da stignete u grad – završi Buč svoje izlaganje. – A sada se čisti odavde dok te neko nije prepoznao. Znaš, imamo ovde jednog sumnjičavog pomoćnika . . .

Mali razbojnik skoči iz stolice, ali, pre nego što će poći, maši se boce i viski zaklokota u njegovom grlu.

– Hej, polako! – viknu Kid i ote

mu bocu. – Nemoj da se napiješ i da zabrljaš.

– Ne brini ništa – reče Elmo. – Samo, moram da kupim neku bocu za bandu. Oni gore su potpuno suvog grla. Obradovaće se kada čuju šta im donosim.

Elmo iščeze iz kancelarije, a Kid se besno okrete Buču:

– Zašto si ga lagao? Pa, novac stiže sutra u Brazos.

– I mi ćemo ga uzeti – mirno odvrati Buč. – Samo nas dvojica.

– A Merfi i njegovi ljudi? – počeo Kid da protestuje. – Zar ćemo ih prevariti?

– Pre svega, oni bi nas sigurno prevarili, dragi moj naivko – poučno reče Buč. – Osim toga, kakav je njihov udeo u čitavoj stvari? Samo su nam rekli da će novac stići u Brazos. Sami se nikada ne bi usuđili da ga opljačkaju. Čak ni da pomole nos ovde. Svi ih poznaju i odmah bi im isprašili tureve.

– Dobro, ali . . . – Kid naglo ućuta, znajući iz iskustva da je uzaludno prepirati se sa Bučom. Uostalom, on je uvek puštao svom lukavijem drugu da vodi stvari. Plavokosi odmetnik uze bocu i napuni dve čaše. Kucnuli su se i ispraznili ih.

– Neka nas i sutra služi sreća kao i do sada – promrmlja Buč, ali nešto hladno kliznu mu niz kičmu i on se nehotice strese.

Mali Elmo je pravo iz šerifove kancelarije otišao u salun »Star«. Bio je željan atmosfere saluna,

zveckanja čaša i ženskog društva, u kome nedeljama nije bio. Uostalom, Merfi je mogao još malo da prička na vesti koje mu je nosio.

Zadovoljno se osmehujući, čovečuljak upade u lokal i sa uživanjem udahnu vazduh prepun zadaha alkohola i duvanskog dima. Malo je oklevao, a onda se hitro uputio ka dugačkom šanku. Smestio se pored jednog proselog čoveka u građanskom odelu, očigledno nekog činovnika, koji je bio zadubljen u razgovor sa nekim debelim prosedim tipom crvenog lica i mlohavog vrata koji mu je kipeo oko okovratnika košulje.

Elmo dade znak šankeru i ovaj mu polako priđe.

– Bocu viskija, i to najboljeg! – naredi mali bandit. – Spremite mi još tri da ponesem.

Šanker se ne pomače s mesta i Elmo se namršti. Onda se prisetio i hitro izvadio zlatnik od dvadeset dolara i prezrivo ga bacio na ploču šanka.

– Požuri, prikane! – skoro je dreknuo. – Zar ova žuta moneta više ne važi u Brazosu?

– Odmah, gospodine – užurba se šanker i pred Elmom se stvori boca viskija sa čašom, a odmah zatim još tri. Čovečuljak napuni čašu i smesta je iskapi, pa počeo ponovo da je puni. Dok je prinoseo čašu ustima, njegovo oštro uvo uhvati deo razgovora koji su blizu njega vodili ona dva čoveka.

– . . . da, doktore, sutra me čeka

veliki posao. Nije mala stvar barata-ti sa tolikim parama.

– Ne zavidim ti mnogo, Horešio – odvrati doktor Gordon. – Posle onog napada na banku prošle nedelje, treba otvoriti četvore oči.

Elmo se sav pretvori u uvo na reč »banka« i »novac«.

– Ipak, nisam znao da će pare već sutra stići – nastavljao je doktor.

– Ja sam znao – tiho odvrati činovnik. – Znao je i naš šerif. Baš zato se sada i ne brinem mnogo za sigurnost banke. On i njegov pomoćnik su se dovoljno dokazali da mogu da izađu na kraj i sa gorim zlikovcima od prošlonedeljenih bandita.

Čik Elmo se ukoči. Ruka u kojoj je držao čašu zadrhta mu i piće mu se proli niz bradu.

Sada se setio i kako je Kid počeo nešto da mu govori o povoljnim vestima i kako ga je Buč prekinuo. Ne oklevajući, on zgrabi boce sa šanka i, ne sačekavši kurs, izlete iz saluna. Dok je žurio prema svom konju koji je bio vezan u blizini, mumlao je drhteći od besa:

– Prljavi, lažljivi pacovi! Hteli su da nas nasamare i sami zgrabe pare!

* * *

Najzad je osvanuo petak, sud-bonosni dan za mnoge, a sigurno koban za one kojima je to bio po-

slednji dan života.

Buč i Kid su ustali čim je izgre-jalo sunce. Kad im je vlasnik hote-la Čik Logan skuvao dosta jake crne kafe, oni je popiše u hotel-skom holu, zalivajući šoljice viski-jem, kako bi pojačali dejstvo crnog napitka. Tako osveženi, oni se uputiše do male železničke stani-ce na kraju grada da učestvuju u dočeku pošiljke novca.

Tamo su već zatekli sedokosog blagajnika Horešija, koji je u ime banke trebalo da primi sanduke novca. Na peronu se muvao i debeli Nat Velš, koji samo kratko klimnu glavom Buču i Kidu i zadr-ža se u razgovoru sa šefom stani-ce, koji je stalno vadio masivni ča-sovnik iz džepa i proveravao vre-me.

Novac je stigao tačno na vreme, u specijalnom poštanskom vago-nu teretno-putničkog voza koji je svakoga jutro stizao u Brazos.

Čim se kompozicija zaustavila, vrata poštanskog vagona skliznu-še u stranu i na njima se pojaviše dvojica naoružanih pratilaca. Blagajnik im prvi priđe i izmenja neko-liko reči sa njima, a onda mahnu rukom Buču i Kidu i ova dvojica primakoše se vagonu. Pratioci pošiljke izneše težak metalni sanduk i spustiše ga na drveni pe-ron. Onda čitava povorka krete prema banci. Napred je išao debeli Velš sa vinčesterkom u rukama. Za njim je nastupao blagajnik Horešio, pa onda dvojica pratila sa

sandukom i, najzad Buk i Kid kao zaštitnici.

Grad je bio pust dok je mala kolona žurila prema svom odredištu. Najzad su stigli do banke i ušli unutra. Buč i Kid zatvoriše ulazna vrata, a iza šaltera počeo primopredaja novca. Pratioci su otključali sanduk. Dvojica odmetnika pohlepno se zagledaše u debele svežnjeve dolarskih novčanica uredno naslagane u unutrašnjosti sanduka.

– Jedva se uzdržavam da ne stupim sada u akciju – šapatom reče Kid.

– Sačekaj da oružani pratioci odu, a onda će biti lako – odvrati Buč.

– Nećemo morati ni da obijamo kasu – mrmljao je dalje Kid. – Doći ćemo kada se banka otvori i lepo ćemo reći Horešiju da nam još jednom pokaže novac radi provere. Zatim trpamo pare u džakčice i bežimo iz Brazosa.

– Zar i bez pozdrava? – osmehnu se Buč. – A lepa Melisa?

Kid uzdahnu, sleže ramenima pa promumla:

– Uvek sam žrtvovao svoja osećanja zbog pohlepe za parama. Sada dosta o tome.

Najzad je primopredaja bila završena i novac smešten u veliku kasu, koju blagajnik zaključa. Oslobođeni teške i opasne odgovornosti, dvojica oružanih pratilaca sa zadovoljstvom su otišli da doručkuju, a kada se jedan čas kas-

nije kompozicija voza odvukla prema severu, oni se blaženo ispružiše u svom vagonu.

Bez nekih naročitih razloga, Kid i Buč prošetашe malo glavnom ulicom da bi se uverili kako je sve u redu. Obojica su osećala neko neobjašnjivo unutrašnje uzbuđenje. Trgovci, koji su još zevali, čistili su trotoare ispred svojih radnji, a sanjivi kelneri istresali pepeljare i pljuvaonice kod saluna. Nije bilo ničeg sumnjivog.

– Idemo da doručkujemo – predloži Buč. – Ko zna kada ćemo ponovo imati prilike da pojedemo neko skuvano jelo.

Kid je samo kratko klimnuo glavom i oni odoše do malog restorana gde su se obično hranili. Tamo je Buč naručio čitavu gomilu jela, što je iznenadilo debelog vlasnika restorana, koji je ujedno bio i kuvar.

Međutim, Kid nije imao apetita i samo je rasejano brljao viljuškom po tanjiru prepunom kajgane sa slaninom. Kada je plavokosi odmetnik završio sa jelom, ostavivši skoro pun tanjir kajgane, Buč je još halapljivo tamanio svoj doručak. Onda je uzeo i Kidov tanjir, a nervozni revolveraš ustade od stola i progundao:

– Ne mogu više da te gledam kako ždereš. Odoh u kancelariju. Požuri, nemamo mnogo vremena. Čim se banka otvori, moramo da stupimo u akciju.

Buč promumla nešto nerazgo-

vetno punim ustima, a Kid izađe. Ponovo je prošetao ulicom i uverio se da je sve mirno. Video je sedokosog blagajnika kako otključava i skida reze sa ulaznih vrata banke. Brazos je još bio poluprazan i lenjo se pripremao za nastupajuću dan.

– Sve je tiho kao na groblju – promrmlja Kid sebi u bradu. Nije bio svestan koliko su ove njegove reči imale proročansku težinu, jer će još mnogi živi učesnici nastupajućih događaja ovaj crni petak zaista završiti na groblju.

Malo mirniji zbog tišine u gradu, Kid se lagano uputi ka kancelariji. Tamo će sačekati Buča, a onda će ovaj otići da im spremi konje i dovede ih u blizinu banke. Posle toga su imali samo da uđu u banku i ubede blagajnika da im otvori kasu, zatim da ga vežu, pakupe što više novca i neopaženo se izgube iz grada. Dok se građani Brazosa povrate i onako obezglavljeni bez šerifa organizuju neku poturu, on i Buč će biti već daleko.

Onda se Kid odjednom trže. Potpuno je bio zaboravio na Brajta Merfija i njegovu bandu. Da, i od njih će morati da beže. Banditi su im bili opasniji od svake poture iz Brazosa.

Kada je stigao pred zgradu suda, Kidu se učini da nešto na njoj nedostaje. Nije odmah mogao da utvrdi u čemu je stvar i zato je preleteo pogledom preko prozora na fasadi i širokih izlizanih stepenica.

Tek onda je shvatio u čemu je problem. Debeli Nat Velš nije bio oslonjen na svom uobičajenom mestu pored vrata. »Sigurno je otišao da doručkuje«, pomisli Kid i počeo da se penje uz stepenice. Debeli pomoćnik je obedovao kod svoje kuće i nikada nije zalazio u gradski restoran.

Plavokosi revolveraš pritisnu kvaku i otvori vrata. U kancelariji je sve bilo na svom mestu. Načinio je jedan korak napred i nogom zalupio vrata za sobom. Samo što je to učinio, nešto tvrdo mu se zari u leđa. Istog trenutka osetio je kako mu neko izvlači revolver iz futrole. Onda je surovo gurnut prema pisacem stolu. Naletio je na sto i jedva se zadržao da ne padne. Polako se okrenuo.

Kod vrata je stajao Brajt Merfi sa uperenim koltom. Ogromni razbojnik se sada pokrete i pođe prema njemu, dok su mu ispod gustih, čupavih obrva oči ubilački blistale. Onako neobrijan i odrpan, izgledao je surovije nego ikada ranije. »Kao pobesneli pas«, prolete Kidu kroz glavu dok je mehanički dizao ruke uvis.

Ni lažni šerif, a ni bandit za sve ovo vreme nisu progovorili ni reči. Zatim Merfi otvori burence Kidovog revolvera. Jedan po jedan meci su počeli da padaju na pod onako kako ih je razbojnik vadio iz oružja. Zatim je prazan kolt bacio prema Kidu i ovaj ga mahinalno uhvati, pa vrati u futrolu.

– Trebalo bi da te odmah ubijem, lažljiva huljo! – zarežao je vođa bande glasom promuklim od pića i lošeg duvana. – Ali, imam bolju ideju. Ti ćeš nam pomoći da dignemo novac. I to ćeš učiniti sa praznim revolverom. Stani uz onaj zid!

Kid polako ode do praznog zida na drugom kraju kancelarije, a Merfi priđe prozoru i pogleda napolje. Onda se odjednom nečega prisetio i dreknuo na Kida:

– A gde je ona podla zmija Buč? Zašto nije s tobom?

– Ne znam – sleže ramenima Kid. – Možda obilazi grad.

Plavokosi odmetnik bio je jedno pet-šest koraka udaljen od razbojnika. Svi mišići njegovog tela bili su zategnuti kao opruge. Spremao se da skoči. Srećom, mozak mu je bio čist kao kristal. Trezveno je razmišljao. Vrlo dobro je znao kako Brajt izgleda u akciji i da je dovoljno brz na revolveru. Pogođio bi ga pre nego što bi uspeo da mu se približi. Zato je prisilio sebe da ostane na mestu.

Brajt je verovatno očekivao neki signal sa ulice. Kada je ponovo pogledao kroz prozor, njegovo bradato lice razvuče se u zadovoljan osmeh.

Okrenuo se Kidu i naredio:

– Mrdni te svoje proklete noge!

Kid se okrenuo i pošao prema vratima. U prolazu je skinuo svoj šešir sa kuke na zidu. Sve je to učinio mirnim pokretima. Zahvatilo

ga je neko osećanje mirenja sa sudbinom.

Zatim su njih dvojica izašli na suncem obajsanu ulicu. Kid pogleda unaokolo. Odmah je zapazio da su razbojnici bili spremni za napad na banku. Tačno prekoputa, tupoglavi Šuger Bler bio je umorno oslonjen o gredu za vezivanje konja ispred same banke. Ubedljivo je delovao kao iscrpljeni jahač koji je stigao sa dalekog puta i sada malo prikuplja snagu da bi otišao do saluna na osveženje.

Ispod nastrešnice kod saluna »Emapjer«, Nik Draž i Kariko Džons su lenjo stajali i rasejano razgledali prašnjav izlog susedne bakalnice. Pedesetak koraka dalje niz ulicu, Kid vide pet osedlanih konja, čije su uzde bile labavo privezane za gredu ispred gvožđarske radnje. U senci pred radnjom spazio je omalenu priliku Cika Elma.

– Kažem ti da je novac iznenada danas stigao – odjednom počeo Kiđ, ne bi li nekako skrenuo razbojnikovu pažnju. – Da smo to juče znali, svakako bismo vas obavestili.

– Znali ste vi, znali – zareža Merfi. – Elmo je to saznao u salunu. Prema tome, nije u pitanju nikakva državna tajna.

– Zar mislite da bismo nas dvojica opljačkali novac bez vas? – protivio se Kid tek onako.

– Umukni i kreni ka banci! – pro-

cedi kroz zube Merfi.

Čim su se Kid i Merfi pojavili na ulici, plavokosi Nik Draj i Kariko Džons su sišli sa trotoara, prešli preko ulice i ležernim koracima ušli u banku.

Osećajući Merfijev vreli dah za vratom, Kid je bacao poglede na sve strane tražeći Buča. »Do đavola, gde je taj idiot?« opsovao je u sebi. »Nije valjda da još ždere?«

Pogledao je prema malom restoranu, koji se nalazio nešto niže od banke, ali tamo nije bilo nikoga. I čitav Brazos je delovao potpuno napušteno. Odjednom nije bilo nijednog građanina na vidiku, koji bi eventualno primetio da se događa nešto neobično i pozvao ostale u pomoć. Na žalost, na ulici se nije događalo ništa neobično. Šerif i neki stranci išli su mirno preko ulice. Dvojica klijenata su ušli u banku, a na malog Elma, koji je čuvao konje, niko ne bi ni obratio pažnju.

Kid je shvatio da mu se sada broje poslednje sekunde života. Neki ledeni grumen stvori mu se u stomaku. Znao je, čim se Nik Draj i Kariko Džons pojave iz banke sa opljačkanim parama, metak iz Merfijevog revolvera slomiće mu kičmu i banda će umaći sa pletinom. Verovatno bi ga vođa bande smakao još u kancelariji da nije bilo opasnosti od pucnja. Međutim, bio je siguran da je Merfi rešio da ga ubije, i to već u nekoliko sledećih trenutaka.

Njih dvojica su lagano išla ka

banci preko suncem obasjane ulice. Kid je lepo mogao da vidi pakosni osmeh na iskrivljenim ustima Šugera Blera, koji ih je gledao kako prilaze.

Odjednom, Kidovo srce počeo da kuca mnogo brže. Vrata na restoranu se odškrinuše i na njima se pojavi poznata prilika Buča Kasidija. On je još brisao usta posle običnog doručka. Odjednom je zastao i munjevito se zaklonio iza grede koja je podupirala nastrešnicu nad trotoarom. Očigledno, primetio je Kida i Merfija i u maganovenju shvatio šta se događa.

Kid načini još dva koraka, a onda se potpuno neočekivano za Merfija baci porebarke u uličnu prašinu. Dok je padao, uspeo je da drekne:

– Pucaj!

Dva pucnja mu istovremeno zazvoniše u ušima i Kid oseti kao da mu je neko prevukao vrelo gvožđe duž vilice. Nekoliko puta se prevrnuo po prašini i onda se munjevito podigao da vidi šta se događa.

Ogromno telo Brajta Merfija ležalo je kao prazan džak, lica zarivenog u prašinu duboku skoro nekoliko inča. Revolver, koji se još uvek pušio, bio mu je ispao iz ruke. Kid se u jednom skoku stvori tamo i zgrabi oružje.

U isti mah čuo je kako mu meci zvižde oko glave. To je počeo da puca Šuger Bler. Ne obraćajući pažnju na vatru tupoglavog razbojnika, koji je inače važio za sla-

bog strelca, Kid pogleda prema banci.

Baš tada su odande istrčala dva čoveka sa revolverima u ruci. Preko ramena su nosili dva poveća džaka. Bili su to Kariko Džons i Nik Draj.

Pognuti pod teretom, oni su potrčali ka privezanim konjima, ali su pri tom stalno pucali ne birajući ciljeve.

Kid podiže revolver i opali na Nika Draja, koji je bio čučnuo iza grede za vezivanje konja. Nekako u sti mah zapraštao je i Bučov revolver od restorana i iverje polete sa grede iza koje se krio razbojnik.

Brazos kao da odjednom ožive. Iz svih sokačića povrveše kauboji sa puškama u rukama. Olovo je zasulo razbojнике. Meci su raznosili drveni trotoar i kidali fasade radnji.

Buč i Kid stadoše kao ukopani. Ovaj preokret i za njih je bio potpuno neočekivan.

Onda jedan njima dobro poznat glas nadjača prasak oružja i odjeknu ulicom:

– Pobijte ih sve! Neću da neko umakne!

Bio je to Zik Lukas, koji je predvodio svoje kaubojе.

Na zvuk rančerovog glasa, buč i Kid se prenuše i plavokosi odmetnik pritrča mestu gde mu je prijatelj stajao.

Dok je on stigao do Buča, plavokosi Nik Draj je već bio ranjen, pa je ispustio džak sa parama i, ona-

ko presavijen, poleteo ka konjima. Mali Čik Elmo štitio ga je paljbom iz svog revolvera. Pre nego što je uspeo da se dočepa konja, Draja pogodi čitav plotun metaka. Pao je kao pokošen, ali se onda s mukom pridigao na kolena i počeo da puzi prema Elmu. Drugi plotun ga potpuno izrešeta i razbojnik ostade nepomičan na ulici.

Ali, pošto je nekoliko trenutaka paljba Lukasovih kaubojа bila usredsređena na Draja, Šuger Bler je to iskoristio i nisko pognut poleteo pored izloga radnji kako bi se u očajnom trku dočepao konja. Oko razbojnika počеше da prašte stakla jer se paljba prenela na njega. Najzad ga zrna stigoše. Zahvaćen čitavom olujom olova, Bler se prope kao da je naleteo na neku nevidljivu prepreku i tresnu na daske trotoara. Nekoliko puta se prevrnuo i potpuno umirio.

Još su samo preostali mali Elmo i Kariko Džons. Čovečuljak je iskoristio predah koji mu je Bler omogućio da napuni svoj revolver. Skočio se u sedlo jednog konja i počо da odvezuje ostale. Dva konja su se otrgla i poletela niz ulicu, ali posle nekoliko trenutaka jadne životinje padoše izrešetane mecima. Mali razbojnik se očajnički borio da umiri ostale konje i da ih povede prema Kariko Džonsu, koji je izleteo iz jednog sokačeta gde se za trenutak bio zaklonio. Ne ispuštajući džak sa novcem, pokušao da dotrči do Elma i

konja.

Buč i Kid su sve ovo posmatrali, ali više nisu pucali. Tada se iz vrata bakalnice, preko puta ulice, ponovo začu glas Zika Lukasa:

– Udrite po šerifu i njegovom pomoćniku! To su Sandens Kid i Buč Kasidi! I oni su članovi bande!

Ali, umesto da meci zaprašte oko dvojice odmetnika, posle ovih Lukasovih iznenadnih reči pucnjava naglo prestade. Izgleda da su i kauboji i građani Brazosa bili skamenjeni onim što su čuli o svom popularnom šerifu i njegovom pomoćniku.

– Tako je! – sada se začu i hrpavi glas debelog Nata Velša, koji se pojavi pored Lukasa. – Njih dvojica su sve planirali! Pucajte!

Dok se ovaj rat rečima vodio preko glavne ulice Brazosa a oružje za trenutak umuklo, Kariko Džons i Čik Elmo nisu gubili vreme. Kariko je uspeo da stigne do konja, prebacio je džak sa parama preko sedla i hitro se popeo. Razbojnici obodoše konje i jurnuše niz ulicu.

Još niko za njima nije pucao. Pažnja svih strelaca bila je sada usredsređena na Buča i Kida. Najprirodniji su, međutim, bili Zik Lukas i Nat Velš, koji su jedini znali pravi identitet lažnog šerifa i njegovog pomoćnika. Međutim, kako su Elmo i Kariko baš tada stigli u visinu bakalnice, pažnja debelog pomoćnika i rančera automatski je morala da se prenese na njih.

– Ne dajte im da umaknu! – dreknu Lukas i opali iz kolta prema beguncima.

Njegov metak je očešao Elmovo konja. Životinja bolno njisnu i visoko se prope. Iznenadeni čovečuljak izlete iz sedla i sa tupim treskom pade u prašinu. Kariko je bio bolje sreće. Velšovi meci bezopasno mu prozujaše oko glave. Nisko pognut u sedlu, razbojnik je grabio prema izlazu iz grada.

Sada su i Lukasovi kauboji ponovo počeli da pucaju, ali su gađali razbojnika na konju. Rančer je izleteo nasred trótoara da bi imao bolji pregled i pripucao je iz svog kolta za Karikom.

Nekoliko trenutaka niko nije obraćao pažnju na Buča i Kida, koji su sada potrčali niz ulicu, trudeći se da odmaknu što dalje od banke i razbojišta.

Niko nije obraćao pažnju ni na malog Čika Elma, koga su svi smatrali ubijenim. Iako je teško pao sa konja, čovečuljak nije pustio svoj kolt i sada se polako pridigao iz prašine. Njegova ruka sa revolverom osloni se laktom o tle i iz cevi razbojnikovog kolta suknu plamen.

Elmo je gađao prema rančeru i debelom Velšu, koji su i dalje pucali za Karikom.

Već prvi njegov metak pogodi debelog pomoćnika pravo u stomak. Ovaj jeknu, ispusti oružje i presavi se.

U opštoj pucnjava, prasak Elmo-

vog revolvera niko nije ni čuo. Zik Lukas se trgao tek kada je video da Velš pada pored njega.

Nije imao vremena ništa drugo da učini. Još dok je otvarao usta da zaurla novo naređenje, na slepoočnici mu se odjednom otvori crvena rupa i rančer kao udaren maljem polete u stranu ka vratima bakalnice, onda svom težinom tresnu o prag.

Pogibija Zika Lukasa delovala je kao udar groma na njegove ljude. Ovi prestadoše da pucaju, a nekolicina potrča preko ulice do nepokretnih tela Nata Velša i rančera Lukasa.

Ipak, oni najpribraniji i dalje su vatrom iz pušaka pratili Karika Džonsa, koji se brzo udaljavao sa svojim džakom. Toliki ispaljeni meci morali su najzad i da pogode razbojnika. Buč i Kid videše kako se on odjednom zaklatio u sedlu. Umalo nije pao sa konja.

Baš tada, pored plavokosog odmetnika i Buča prolete usplahireni konj Čika Elma, koji je dotle besciljno trčao s jedne strane ulice na drugu. Ne oklevajući ni sekunde, Buč iz sve snage potrča duž trotoara i, kada se našao naporedo sa životinjom, baci se na njegova leđa. Uhvatio se obema rukama za grivu konja. Pošto je malo visio sa strane dotičući čizmama zemlju, on se očajničkim trzajem baci u sedlo. Uspeo je da se domogne uzdi koje su se zaplele oko jabuke sedla i da ih zategne, što je nate-

ralo uznemirenu životinju da uspori trk.

Odmah zatim Buč oseti kako mu se nešto teško sruči na leđa. Kidove ruke ga obuhvatiše oko grudi.

Pod dvostrukim teretom odmetnika, konj izgubi volju za propinjanjem i sada je počeo da sluša komande koje mu je Buč zatezanjem uzdi izdavao.

Strelci kod banke i sudnice napustili su svoje zaklone i sada su se poređali na sredini ulice da bi bolje mogli da gađaju, prvenstveno Kariko Džonsa. Istina, nekolicina njih su primetili i Buča i Kida na konju, ali, pošto više nije bilo Zika Lukasa da izdaje naređenja, niko nije pucao za njima.

– Prokleta budala! – jeknu Buč kroz stisnute zube. Reči su se odnosile na Kariko Džonsa, koji je, iako ranjen, nastavljao da beži u pravoj liniji i ne pokušavajući da skrene u neko obližnje sokače i tako umakne paljbi strelaca.

Kada su se Buč i Kid na svom konju, koji je jurio pored samog trotoara, našli nekako naporedo sa Kariko Džonsom i njegovom životinjom, mršavi razbojnik, koji se dotle samo krajnjom upornošću držao u sedlu, sada potpuno klonu. Leđa njegove košulje bila su natopljena krvlju iz rane negde u visini pluća. Buč vide kako se razbojnikova ruka steže za grivu konja, ali malaksali prsti nisu imali snage da se tamo održe.

Kariko prvo ispusti džak sa novcem, a onda i on slete iz sedla. Iz džaka, koji nije bio vezan, još u vazduhu počеше da ispadaju svežnjevi dolarskih novčanica, a kada je vreća pala na zemlju, skoro čitava njena sadržina izlete na polje.

– Drži njegovog konja! – čuo je Buč svog prijatelja kako mu sikće na uvo.

Odmah zatim plavokosi odmetnik skliznu niz sapi njihovog konja, a Buč priteže uzde životinji pa je potera za Karikovim ždrepcem. Srećom, razbojnikov konj je skoro odmah zastao čim je jahač pao iz sedla i Buču nije bilo teško da ga uhvati. U magnovenju se okrenuo i spazio Kida kako diže onaj džak sa zemlje i slobodnom rukom trpa svežnjeve novčanica u džep kapa.

Oko plavokosog odmetnika podigoše se oblačići prašine od metaka kojima su strelci kod banke počeli da ih obasipaju.

I ko zna šta bi se dogodilo sa Kidom i Bučom da im neočekivano nije pritekao u pomoć niko drugi do mali Čik Elmo. Pošto je smakao Zika Lukasa i Nata Velša, Elmo je bio nekoliko puta pogođen. Ostao je u krvi nasred ulice. Na njega više niko nije obraćao pažnju.

Ljudi su pretrčali preko razbojnikovog tela kako bi što bolje mogli da nišane za odbeglim Karikom, a sada Bučom i Kidom.

I dok su oni bili zauzeti gađa-

njem svojih ciljeva, Čik Elmo otvori oči. Kao kroz maglu video je prašnju ulicu i mnogobrojne noge koje su muvale oko njega. Video je i leđa kauboja koji su pucali za Bučom i Kidom. Elmo je mislio da je vatra uperena za Kariko Džonsom i pretpostavio da njegov drug još uspeva da beži.

Zato je podigao kolt i poslednja dva metka ispalio u leđa Lukasovih kauboja.

Iz linije strelaca začuše se krici. Dva čoveka se zateturaše i ispustiše vinčesterke. Njihovo ranjavanje unelo je pometnju među ostale. Svi su se okrenuli i ugledali Elma kako drži uperen, ali prazan revolver. Onda, kao po komandi, vatra obasu sa svih strana umirućeg razbojnika. Čovečuljak se samo nekoliko puta trže i, dok su zrna podizala oblačiće prašine po njegovom odelu, on je već uveliko bio mrtav i ravnodušan za sve oko sebe.

Prekid paljbe dozvolio je Kidu da se baci na leđa Karikovog konja. On i Buč odmah skretoše u prvu pobočnu ulicu. Već su se bili nalazili na kraju grada, tako da im je sada bilo lako da se jureći pored zadnjih dvorišta kuća dočepaju otvorene prerije i punom brzinom nastave bekstvo.

Pošto se više nije pucalo oko njih, konji se primiriše i predoše u ravnomerni trk.

Buč se stalno osvrtao, tražeći pogledom gonioce, ali iz pravca

poslednjih kuća Brazosa, koje su sve više ostajale za njima, nisu se pojavljivali nikakvi jahači, još manje organizovana potera.

Haos koji su za sobom ostavili u gradu sigurno neće još dugo dopustiti građanima i preostalim kaubojima da organizuju poteru, zaključio Buč.

Uostalom, Merfijeva banda je bila likvidirana, a najveći deo novca ostao je u gradu. Bez čuvara zakona, a i bez Lukasa, bakalini i kafedžije nisu hili u stanju da bilo šta preduzmu.

Pomisao na novac trže Buča i on viknu za Kidom, koji je jahao ispred njega:

– Stani malo! Niko nas ne goni.

No, plavokosi odmetnik kao da ga nije čuo i nastavio je da juri da beži ne samo od gonilaca nego i od prošlosti koju je za sobom ostavljao u Brazosu.

Tek kada zahuktali konji nisu više mogli dalje, odmetnik trže uzde i zaustavi svoju životinju. Buč stiže do njega.

– Šta je bilo s parama? – odmah ga je upitao.

Plavokosi čovek kao da se prenu iz neke omamljenosti. Zbunjeno je pogledao u skoro prazni džak koji je bio privezan za jabuku sedla i onda se opipao po džepovima kaputa. Odande je izvadio dva

svežnja novčanica. Buč vide da su to novčanice od po dvadeset dolara i izračuna da je u Kidovim rukama nekih dve hiljade dolara. Nestrpljivo je povukao džak sa Kidovog sedla i nervozno ga otvorio. Zavukao je ruku u njega i odande se na svetlost dana pojavi svežanj zelembača, ali ovoga puta sa brojem 100 na njima.

Kid ga je bezizrazno posmatrao i kao da nije delio oduševljenje svoga prijatelja. Buč na kraju ustanovi da je u džaku pet svežnjeva novčanica od po 100 dolara i kada je prebrojao ukupan plen, u njihovim rukama našlo se čitavih dvanaest hiljada dolara.

– Nije loše – promrmlja Buč – mada je moglo biti i bolje. Ipak, za nedelju dana rada . . .

– Umukni! – dreknu Kid. – Ako je neko radio, onda sam to bio ja. Mene su hteli da ubiju u salunu, ja sam morao da se bijem sa Lukasovim revolverašem, mene je hteo Merfi da ubije na ulici . . .

– A spasao te je niko drugi do tvoj prijatelj Buč – osmehnu se odmetnik. – Je li tako?

Nekoliko trenutaka Kidovo lice je i dalje bilo smrknuto, a onda mu se usta razvukoše u osmeh, otkrivajući pravilne zube.

– Da, ništa bez tebe – nevoljno je priznao.

KRAJ

U SLEDEĆEM
BROJU

SABLAST SIJERA BLANKE

